

Sisällysluettelo

2-3	Jarmo Anttila, Pääkirjoitus
4-6	"Näin olen ymmärtänyt" 60-vuotisjuhlissani
7-9	Jarmo Anttilan 60-vuotisjuhla
10-12	Toimittajalta, Pekka Ervast
13	Runo, Jouluku, Rafael Ronimus, Ruusu-Risti — joulukuu 1925
14-21	Näkyvä pimeys, Aija Tuukkala
22- 23	Valkoinen Varis, Matti Koskinen
24	Runo, Kuninkaallinen Veli, Matti Koskinen
25	Allegoria kahdesta sammakosta Yoganandan kirjasta "Matka Itse-oivallukseen"
26-32	Hiljaisuuden ääni, Jari Jokilehto
33	Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain
34	Yleisöluennot kevät 2014 Ruusu-Ristin Helsingin temppelillä
35	Yleisöluennot kevät 2014 Jyväskylän temppelillä
36	Yleisöluennot kevät 2014 Ruusu-Ristin temppelillä Siilinjärvi & Kuopio
37	Ruusu-Risti-ryhmä Tampereen kevät ohjelma 2014
38-46	Uusi uskonpuhdistus?, Antti Savinainen
48-49	Astrologian henkinen puoli, Jyri Kallio
50-51	Runo, Joululta, Aleksis Kivi
52-54	Voiko elämänasennettaan muuttaa? Tuulikki Saaristo
55	Runo, Joululaulu lapsille, Eino Leino
56	Ruusu-Risti ry:n toimihenkilöt

Jarmo Anttila

Pääkirjoitus

Kävin katsomassa Jari Halosen Kalevala-elokuvan, jota olen pitkään odottanut. Elokuvan tekeminen lie-
nee kestänyt lähes yhdeksän vuotta. Ennen
ensi-iltaa hän lukuisissa lehtijutuissa korosti,
että meidän tulisi unohtaa Lönnrotin Kale-
vala ja nähdä sen sijaan Kalevala nykyhetkes-
sä elävänä todellisuutena. Mielestäni Kaleva-
laa ja koko käsitettä ei olisi ilman Lönnrotin
Kalevalaa. Meillä olisi vain kirjava joukko eri
runotoisintoja ja ilman Lönnrotin keräystyö-
tä osa vähemmän. Puolustan nimenomaan
juuri Lönnrotin Kalevalaa.

Siinä on kuitenkin keskeiset runot maailman
synnystä, ihmisen henkisestä kehitysties-
tä ansiotöineen, Sammon taonta ja ryöstö,
Lemminkäisen ylösnousemus ja monia mui-
ta hyvin syvällisiä pyhiä osioita.

Elokuvassa Halonen on pyrkinyt varsin va-
paasti Kalevalaa tulkiten yhdistämään men-
neisyyden ennen kristinuskon tuloa Suo-
meen ja nykyhetken. Osin se toimii ja osin
ei. Arvostelijat kautta linjan eivät ole eloku-
valle kovin monia tähtiä antaneet. En itse-
kään pidä sitä elokuvallisesti kovin onnis-
tuneena. Kehun sitä silti, koska se tuo kaksi

keskeistä teosofista käsitettä selkeästi esiin,
nimittäin jälleensyntymisen ja karman.

Elokuvassa Kalevalan sankarit joutuvat koh-
taamaan menneisyyden tekojen seuraukset
nykypäivässä. Jo se tekee elokuvasta arvok-
kaan jokaiselle totuudenetsijälle. H.P. Bla-
vatsky ja R.Steiner pitivät juuri niiden opet-
tamista ja leviämistä keskeisenä asiana nyky-
päivässä. Vain niiden ymmärtämisen kautta
voi maailmaan tulla todellista muutosta ja
moraalista perustaa.

Uskontojen antamat ulkoiset käskyt ja kiel-
lot eivät enää riitä vaan ihmisten on oma-
kohtaisesti ymmärrettävä miksi pitää toimia
eettisesti oikein. Kuinka hyvin tuo sanoma
elokuvassa välittyy sellaiselle, joka ei ole sitä
pohtinut on sitten eri juttu. Itseni on vai-
kea arvioida sitä, kun en osaa ajatella elämää
muulta kannalta. Toivon mukaan sanoma
välittyy ja leviää kansan pariin. Tämähän on
myös yksi keskeisistä opeista joita kirkkojen
tulisi osata muuttaa. Pekka Ervast ennusti,
että jos kirkot eivät muuta opetuksiaan, ne
tulevat kumisemaan tyhjiyttään tällä vuosi-
tuhannella. Yhä useampi ei kuulu kirkkoon
ja seurakuntien verotulot ehtyvät. Tarvittai-

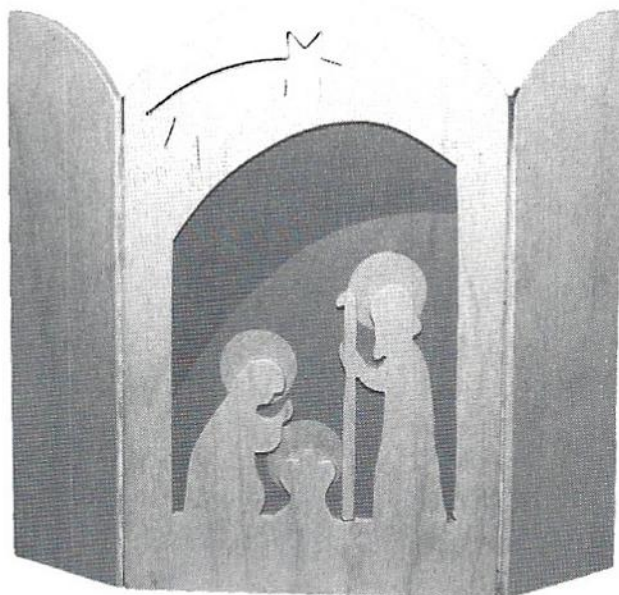
siin uskonpuhdistus kuten P.E. toivoi ja teki
työtä sen eteen.

Ruusu-Ristin yksi keskeinen tehtävä on yhä
edelleen, kuten lähes sata vuotta sitten tehdä
työtä esoteerisen kristinuskon ja todellisen
uskonpuhdistuksen aikaansaamiseksi. Mil-
loin se muuttuu todeksi on sitten eri juttu.

Se voi kestää tuhansia vuosia ja tai tapahtua
yhtäkkiä, jos aika on siihen kypsä. Minun on
turha siitä huolta kantaa.

Elämme taas vuoden pimeintä aikaa mut-
ta tiedämme, että Joulusta alkaen valo taas
voittaa ja päivät pidentyvät. Niin käy lopulta
tässä maailmassakin. Valo lopulta voittaa.

*Ruusu-Risti lehti toivottaa lukijoilleen
armollista Joulua ja valoisaa uutta vuotta.*

”Näin olen ymmärtänyt”

Lapsuudenkodissani ei ollut moniakaan kirjoja. Siellä oli kuitenkin raamattu jota ahkerasti lueskelin. Vanhan Testamentin kertomukset olivat aika hurjia lapselle. Erityisesti pidin Danielin kirjasta koska hän uskalsi mennä leijonien luolaan. Kun ymmärrykseni hieman kasvoi noin 9-10 vuotiaana päätin etten voi uskoa Jumalaan joka näissä Vanhan Testamentin kertomuksissa tuli ilmi. Hänhän oli hullu joka tapatti massoittain ihmisiä, kaikki imeväisetkin, siis pikkulapset ja kotieläimet piti tappa ja kaupungit hävittää, niin ettei jäänyt kiveä kiven päälle. Keksin oman jumalan joka oli lähinnä Väinämöisen oloinen vanha valkopartainen ukko aitan portailla piippua poltellen. Hänelle kerroin huolestuneeni. Kun kerroin tästä naapurin helluntalaiselle mummulle, hän totesi ettei se Jumala sellainen ole. Niinpä ajattelin ettei häntä ole ollenkaan. Rippikoulun kävin lähinnä pilkatakseni uskovaisia, ja heidän järjettömiä opetuksiaan. Luin hyvin paljon ja erilaiset filosofiat alkoivat kiinnostaa. Yritinkin siinä 15-16 vuotiaana lukea niitä mutta kyllä ne tuntuivat vaikeilta, enkä niitä sanottavammin ymmärtänyt. Sitten sain 16 vuotiaana käsiini ensimmäisen teosofisen kirjan. Muistaakseni se oli J.R. Hannulan ”Miten tulin teosofiksi”.

Kaikki oli siltä lukemalta selvää. Että siis ihmisinä olemme jälleensyntyviä henkiolentoja jotka tulemme tänne elämänkouluun kerta toisensa jälkeen kasvaaksemme kohti täydellisyyttä. Karma on se meidän suuri opettajamme joka samalla antaa oikeudenmukaisesti meille ansiomme mukaan tekojemme seuraukset.

Saamme niittää mitä olemme kylväneet. Olin aivan pakahtua tähän uuteen tietoisuuteen ja olisin halunnut huutaa suureen ääneen Lahden torilla ihmisille mikä on elämän tarkoitus, jonka mielestäni silloin tiesin. Säälien katsoin vanhempia ihmisiä jotka eivät sitä vielä tienneet. Muistan erään keskustelun yhden tuttavamiehen kanssa. Hän kysyi minulta mitä aion tehdä, mikä minusta tulee isona. Koin silloin täysin kirkkaana sen, että minun tehtäväni on puhua teosofiaa ja opettaa sitä. Olin silloin 16-vuotias.

Tästä alkoi määrätietoinen teosofian opiskelu. Meitä oli Lahdessa sellainen hippijengi josta osa innostui näistä asioista.

Rauno Rinkisestä sain toverin jonka kanssa jaoimme tämän tien ja saatoimme sunnuntaisin käydä Ruusu-Ristin, Kristosofien ja Teosofisen seuran luennoilla, kaikissa kolmessa samana päivänä. Lahden Ruusu-Risti ryhmää pitivät Niilo ja Eeva Rissanen. Aloimme käydä ennen kaikkea Ruusu-Ristin luennoilla, jossa muuten luettiin vain Pekka Ervastin esitelmää siihen aikaan. Rissasten kotona kokoontui keskusteluryhmä jossa aloimme käydä ja he alkoivat pitää meille nuorille vielä eri ryhmää kun meitä oli niin paljon. Osa taisi kyllä tulla vain kahvin ja pullan takia. Saatoimme Raunon kanssa istua siellä puolille öin. Liityin 1972 Ruusu-Ristin jäseneksi 19-vuotiaana ja 1973 minut installoitiin ja liityin myös sisäiseen kouluun eli Ruusu-Ristin vapaamuurariveljekuntaan. Olin tullut kotiin.

Kun sain aikanaan ensimmäisen Ruusu-Risti sormuksen laitoin sen vasemman käden nimmittömään todeten meneväni naimisiin Ruusu-Ristin ja Rouva köyhyyden kanssa. Onneksi löysin kyllä oikean vaimon, minun Eevani, mutta hänellekin sanoin, että hänen tulee hyväksyä se että Ruusu-Risti on aina no 1 ja hän vasta sitten. Nuoruuden ehdottomuus oli minulle niin musta-valkoista. Kun 18-vuotiaana jouduin kutsuntoihin oli minulle silloin selvää että kieltäydyin aseista. Kun kutsunnat olivat vielä kirkkoherran virastossa niin erosin siinä samalla kirkosta. Pidin heitä silloin Jeesuksen opin turmelijoina.

Mitä nyt sitten yli 40-vuoden teosofian ja ruusuristiläisyyden opiskelu on saanut aikaan? Onko ymmärrykseni kasvanut? Se perusta, perusoivallus ei ole muuttunut. Yksityiskohtainen kirjatie to on laajentunut ja maailmankuvani on toki kasvanut. Ymmärrykseni asioista on syventynyt. Onko minusta sitten tullut parempi ihminen? Olenko astunut askeltakaan kohti sitä täydellisyyttä johon Jeesus Nasaretilainen meitä kehoitti? Ehkä vähän. Ainakin olen lempeämpi ja anteeksi antavampi, enkä niin herkästi suutu. Se teosofian perusnäkemys ihmisten veljeydestä, ihmiskunnan ykseydestä on vain vahvistunut. Kunpa sen hyväksyisimme ja alkaisimme sitä toteuttaa. Ymmärsin ettei mikään yhteiskunnallinen muutos toteudu ellei ihminen muutu. Sehän tuli aikanaan myös YK:n ihmisoi-

keuksien julistukseen, mutta kyllä se vielä on kaukainen ihanne. Jos ihmiskunnan enemmistö todella ymmärtäisi jälleensyntymisen ja karman lain niin kyllä se pyrkisi elämään toisin.

Teosofia kuitenkin opettaa että tämän elämänkoulu tällä planeetalla on pitkä manvantraarinen miljardeja vuosia kestävä prosessi, jossa olemme vasta vähän yli puolen välin. Tämä on vielä keskeneräinen työ jota ei pitäisi liian

ankarasti arvostella. Aika ajoin niin kuin Bhagavad Gita toteaa, kun adharma, laittomuus ja sekaannus saa vallan maan päällä, niin silloin Krishna lupaa tulla opettamaan taas dharmaa elämän lakia. Tällaisia opettajia on ollut kautta vuosituhanten. Minulle loistavat ennenkaikkeaa Buddha ja Jeesus sellaisina. Emmehän me suuressa mitassa, ihmiskuntana, vielä ole heidänkään opetuksia osanneet noudattaa tai edes ymmär-

tää ottaa ihanteeksi. Teosofian perustaja H.P. Blavatsky loistaa minulla uuden ajan airuena.

Pekka Ervast täällä Suomessa tahtoi olla hänen ritarinsa. Hän noudatti H.P.B:n kehoitusta paneutua siihen uskontoon jonka pariin on syntynyt. P.E:n kirjat ovat olleet minulle ehtymätön tiedon lähde teosofiaan ja esoteeriseen kristinuskoon. Todellinen kristinuskokaan ei ole vielä toteutunut maan päällä. Senhän pitää olla Jeesuksen opetusten seuraamista omassa elämässä.

Pekka Ervast.

1898

Vuorisaarnan kirkkaus eettisenä ohje-
nuorana on turvallinen henkisen kehi-
tyksen polku. Siinä ei tarvitse huolehtia
tsakroista, suojauksista, eikä mistään sellaisesta.
P.E avasi myös kanssamme menneen viisau-
den saloja Kalevalan tulkinnoilla. Kansamme
muinaisilla tietäjillä on ollut todellista henkis-
tä tietoa, joka on sitten vielä puettu hienoihin
runokuviiin kauniilla ja rikkaalla kielellä.

Ihmiskunnan henkisen kasvatuksen takana on
vihittyjen, inhimillisen täydellisyyden saavut-
taneiden, salainen valkoinen veljeskunta. Te-
osofian mukaan kaksi sen viisauden Mestaria
laittoi alulle H.P.Blavatskyn kautta teosofian.
Työ sai jatkajia eri maissa ja minulle tärkeäk-
si on siis tullut ennen kaikkea Pekka Ervast,
meidän suomalainen tietäjämme. Tahdon
myös mainita Rudolf Steinerin koska hän
teki valtavan henkisen avauksen ja työn aivan
maailman laajuisesti. Hän sanoi edustavansa
ja jatkavansa ruusuristiläistä virtausta joka
1600-luvulla tuli euroopassa ilmi. Mielestäni
myös P.E edustaa tätä länsimaisen okkultis-
min virtausta jossa Jeesus Kristus ja Golgatan
mysteriistä alkanut uusi aika, ovat keskeisiä
kysymyksiä.

Kaikkina aikoina on ollut yrityksiä kasvattaa
totuudenetsijöitä henkisissä kouluissa ja mys-
teereissä, niin Intiassa, Egyptissä, Kreikassa
jne. Aina on ollut ihmisiä joita ei ole tyydyt-
tänyt vain ulkoinen uskonnollinen elämä.
Heitä varten ovat olleet nuo mysteeriokoulut.
Kristinuskonkin parissa on ollut henkisiä vir-
tauksia joissa on annettu syvempää opetusta.
Kirkkojen taholta nuo yritykset on yleensä

tuomittu kerettiläisinä ja jopa julmasti tapet-
tu niiden jäsenet. Temppeleiherrat kokivat tä-
män kohtalon, kataarit, bogomiilit, valdolai-
set, rosenkreutsilaiset jne. Teosofiset liikkeet
olivat ankarasti tuomittuja natsi-Saksassa ja
Neuvostoliitossa ja sen alusmaissa. Onneksi
tällä Suomessa on ollut vapaus puhua näistä
asioista.

Aikain viisaus - teosofia - ruusuristiläisyys -
antroposofia - on P.E:n mielestä ikuinen virta
joka aina aika ajoin tulee maailmassa esiin.
Vielä ne ovat vain pieniä virtoja ehkä vain
puroja, mutta uskon että jonain päivänä ne
ovat niitä elämä virtoja jotka antavat elämän
ja tarjoavat sen henkisen veden josta juotuaan
ei enää janoa.

Minulle Ruusu-Risti on ollut koulu, lähde
totuuden janolle, josta olen aina saanut sen
mitä olen ansainnut. Olen huomannut pal-
vella ja saanut osakseni suuren armon ja siu-
nauksen olla työmiehenä hengen vainiolla
josta Jeesus sanoi että eloa on paljon ja työ-
miehiä vähän.

Haluan vielä kiittää kaikkia ruusuristiläisiä
nykyisiä ja menneitäkin, saamastani opetuk-
sesta, tuesta, veljeydestä ja rakkaudesta.

Kiitos myös vaimolleni jota ilman en olisi
voinut, pystynyt, jaksanut, osannut tehdä
osaani tässä työssä.

Kiitos lapsilleni jotka ovat myös jakaneet
kanssani tämän elämänymmärryksen.

Juhlan esiintyjät

Robert Näse ja Tuuli Takala

Terhi Laitinen

Esityslista oli seuraava:

R. Leoncavlo: Mattinata (Robert)

W. A. Mozart: Don Giovannin ja

Zerlinan duetto La ci darem la mano

(Don Giovanni) (Robert ja Tuuli)

G. Puccini: Musettan aria Quan-

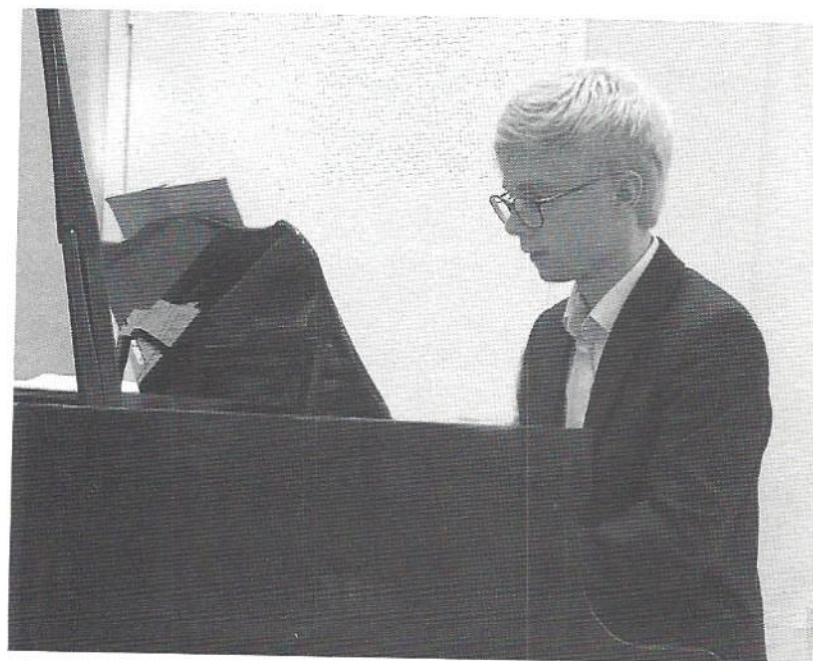
do m'en vo' (La Bohème) (Tuuli)

F. Lehár: Danilon aria Da geh ich

zu Maxim (Iloinen Leski) (Robert)

Hannan ja Danilon duetto Lippen schweigen

(Iloinen Leski) (Robert ja Tuuli)

Tuomas Juutilainen

Jarmo Anttilan 60-vuotisjuhla

Hiukan erikoisempaan esitelmäpäivänä Helsingin temppeli oli koristeltu kauniilla kukka-asetelmalla, ihanasti tuoksuvat ruusut ja riippuvat muratit sulostuttivat kauneudellaan ja arvokkuudellaan. Tilaisuuden aloitti pianisti Terhi Laitinen hienolla ja koskettavalla tulkinnallaan Sibeliuksen Kuusesta.

Sitten estradille asteli Robert Näse, upealla äänellä varustettu baritoni, kertomaan tulevista esityksistä, joilla korviamme tultaisiin hellimään. Hyvänä kertojana hän kuvaili draamakertomuksin ooppera- ja operettiaarioiden juonikäänteitä. Duetot Robert esitti yhdessä ulkomuodoltaan ja ääneltään kauniin sopraano Tuuli Takalan kanssa. He muodostivatkin komean parin ja heitä oli ilo kuulla ja katsoa.

Säestävänä pianistina soitti taidokkaasti Tuomas Juutilainen. Taitavat solistit tarjosivat hienot esitykset, joiden aikana tunnetilat vaihtelivat ihastuksesta liikutukseen, kuplivasta ilosta vakavuuteen. Tuuli halusi vielä omistaa syntymäpäiväsankarille Oskar Merikannon sävellyksen Ma elän. Lopuksi lauloimme kaikki yhdessä onnittelulaulun Jarmolle. Liikuttunut Jarmo kiitteli esiintyjä ja siirtyi pitämään esitelmäänsä Näin olen ymmärtänyt. Siinä hän kuvasi omaa matkaansa aikain viisauden tiellä.

Esitelmän jälkeen seurasi veljien onnitte-
lut. Looshit vuorollaan kukittivat Jarmon.
Myös Teosofinen yhteistyöryhmä sekä
Pirjo ja Seppo Aalto olivat tulleet onnit-
telemaan. Vielä lopuksi saimme nauttia
Terhin pianotaiteesta keskittymällä kuun-
telemaan J.S. Bachin Kristus valo valkeuden.
Sen jälkeen saimme makunautintoja kahvi-
pöydän antimesta.

Pirjo Matikainen

Toimittajalta

H. P. Blavatsky sanoo Salaisessa Opissa: "Eivät Karman tiet olisi tutkimattomat, jos ihmiset toimisivat keskinäisessä sopusoinnussa eikä riidassa ja kiistassa . . . Jos meillä olisi oikea tieto tai ainakin tarpeeksi vakaumusta siitä, että lähimmäisemme yhtä vähän ponnistavat meitä vahingoittaakseen kuin me ajattelemme heidän loukkaamistaan, niin kaksi kolmatta osaa maailman pahasta haihtuisi selkeään ilmaan. Jollei kukaan ihminen loukkaisi veljeänsä, niin Karma Nemesiksellä ei olisi mitään syytä toimia, ei mitään aseita käytettävänä. Se että alati esiintyy keskellämme kaikenlaista kiistaa ja taistelua ja että eri rodut, kansat, heimokunnat, yhteisöt ja yksilöt ovat jakautuneet toisiaan vastaan niin kuin Kain ja Abel, sudet ja lampaat - siinä on "Kaitselmuksen teiden" pääsyy . . . Totisesti ei ole sitä tapahtumaa elämässämme, ei sitä epäonnistunutta päivää tai sitä vastoinikäymistä ja tapaturmaa, jonka jälkiä ei voitaisi seurata omiin tekoihimme tässä tai jossakin entisessä elämässä.

"Tämä asianlaita kestää, siksikunnes ihmisen henkinen näkemys on täysin herännyt, eikä tämä tapahdu, ennenkuin me heitämme päältäämme tiiviimmät aineverhot; ennenkuin alamme toimia sisältä eikä vain seurata ulkoa tulevia vaikutteita, joita saamme fyysillisillä aistimilla tai karkean itsekkään ruumiin kautta. Siihen asti ovat ainoat pahan lievityskeinot

elämässä ykseys ja sopusointu. - Veljeys, mutta teossa, ja ihmisrakkaus, joka ei ole vain nimmellistä. Yhden ainoan pahan syyn hävittäminen lopettaa ei ainoastaan yhden vaan monta pahaa vaikutusta. Ja jos joku Veljeskunta tai joukko veljeskuntia ei onnistuisikaan estämään kansoja tuon tuostakin käymästä toistensa kurkkuun, niin kuitenkin ajatuksen ja toiminnan ykseys ja filosofinen tutkimus olemassaolon mysterioista tulee estämään edes muutamia henkilöitä luomasta pahan lisäsyitä maailmaan, joka jo on niin täynnä tuskaa ja kurjuutta."

Viimeiset sanat olen alleviivannut, koska ne erinomaisesti kuvaavat teosofisen liikkeen tehtävää ja sitä päämäärää, työtä ja ohjelmaa, minkä Ruusu-Risti seura on omaksunut. Eikä lukijan pidä vähäksyä madame Blavatskyn käyttämää sanonta tapaa "filosofinen tutkimus". Madame Blavatsky ei sillä tarkoittanut mitään haaveellista aateskelua tai ponnetonta tuulen pieksämistä. Hän käytti sanaa sen alkuperäisessä, pythagoralaisessa merkityksessä: filosofia oli "rakkautta viisauteen", ja "filosofinen tutkimus olemassaolon mysterioista" oli madame Blavatskyn suussa samaa kuin totuutta etsivä, ennakkoluuloton tutkimus, jossa ihmisen ajattelu notkisti polvensa elämän totuuden ja tosiseikkojen edessä eikä pyrkinyt niitä yksipuolisesti rajoittamaan tai esim. materialistisesti määrittelemään.

Joulu on kuten tiedämme, vanha auringonjuhla, sittemmin muistojuhla Jeesuksen Kristuksen syntymän kunniaksi, mutta esoteerisesti se aina on ollut ja aina tulee olemaan auringon eli Kristuksen syntymäjuhla ihmisen sielussa. Ihminen on vaeltanut pimeyden ja tietämättömyyden yössä, jota ainoastaan hänen persoonalliset kiertotähtensä ovat valaisseet: mutta äkkiä koittaa päivä ja aurinko voittamaton (sol invictus) nousee hänen sielussaan, karkottaen yön usvat ja hämärän kummitukset. Ja ihmisestä sanottiin, että hän sai katsella silmillään keskiyön aurinkoa, koska ihmiset hänen ympärillään vaelsivat pimeydessä.

Kristillisesti katsoen ihminen vaeltaa heikkona ja turvattomana, ennekuin hän löytää vapahtajansa. Pahalla ja synnillä on valtaa hänen ylitsensä. Yhä selvemmin hän tajuaa oman voimattomuutensa, oman kykenemättömyytensä. Hän etsii tukea ja turvaa profeetoilta ja opettajilta. Hän kumartaa sokeudessaan vääriäkin Kristuksia. Hän lankeaa syvälle toivottomuudessaan. Mutta äkkiä tulee joulu. Vapahtaja syntyy hänen sielussaan, karkoittaa synnin, heikkouden ja pahan, täyttää koko hänen olemuksensa autuaallisella voimalla ja rauhalla sekä tekee Kristus-valollaan ja rakkausaurallaan entiset auktoriteetit ja auttajat tarpeettomaksi. Ja hänen suhteensa on toteutunut runoilijan sana: "jos vapahtaja syntyisi vaikka tuhat kertaa Betlehemissä, mutta ei vielä sinun sielussasi, ihminen, niin et ole sinä pelastettu."

Suuri juhla on todella auringon eli Kristuksen syntyminen kuolevaisen sielussa. Saavutetaan kuolevainen silloin kansalaisoikeuden kuolemattomien valtakunnassa - "Jumalan valtakunnassa", "salaisessa veljeskunnassa" - ja tulee "vihityksi" enkelien joukkoon. Syystä saatamme kysyä, onko mitään tunnusmerkkiä siitä, että ihmisessä vapahtaja on syntynyt tai edes että on oikealla tiellä auringonnousua eli Betlehemiä kohti?

"Vihkimys" on kuolevin sanoin kuvaamaton juhlatapahtuma, mutta vihkimys ei tapahdu teknillisesti samassa hetkessä kuin syntymä, eikä synnyttäminenäkään tapahdu, ennekuin lasta on yhdeksänkertaisen ajastajan kannettu hengen kohdussa. Kauvan ennen vihkimystä saattaa ihminen sentähden tuntea joulutunnelmia ja aavistaa olevansa oikealla tiellä. Joulutunnelma on juuri se tunnusmerkki, jota kysyttiin.

Mikä on joulutunnelma?

Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis!

Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisille, joilla on hyvä tahto!

Joulutunnelma ei tule täydellisesti ja ehjänä sille ihmisille, joka ei usko jumalaan. Uskolla Jumalaan ei tarkoiteta dogmiuskoa, vaan sisäistä luottamusta totuuteen, henkeen, hyvään, sisäistä varmuutta ja vakaumusta siitä, että maailmaa johtaa henki ja järki, oikeus ja hyvyys, että olemassaolon sisin salaisuus on rakkauden Isä, jonka lapsia me olemme.

Tämä henkinen pistis eli "usko Jumalaan" on eheän joulutunnelman ehto ja samalla sen sisältö. Joulutunnelmassa ihmisen sielu ylistää Isää, nousten leivosen siivillä yläilmoihin, laulaen sydämensä kiitosta jumalille ja liittyen riemussaan enkelien karkeloihin. Ellei ihminen "tule niinkuin lapsi", ei hän voi uskoa Isän rakkauteen eikä antautua taivaitten iloon.

Mutta joulutunnelmassa on muutakin: "maassa rauha". Mikä on "maa?" Se on ihmisen koko kuolevainen, maallinen persoonallisuus, hänen maalliset ympäristönsä ja olosuhteensa. Niihin kaikkiin tulee joulutunnelman mukana rauha, jos ihmisillä on hyvä tahto. Hyvä tahto on siis täydellisen ja eheän joulutunnelman toinen ehto. Ja mitä hyvä tahto on, sen jokainen tietää. Tässä on käytäntö kysymyksessä, ei teoria eikä metafysiikka. Kysyköön ihminen tunteeltaan ja sydämeltyään, mikä hyvä tahto on. Hyvä tahto muuten tulee ilmi siitä, että "maahan" laskeutuu rauha.

Entä rauha? Mikä se on? Rauha on sitä, ettei mikään häiritse. Rauha ihmisen persoonallisuudessa on sitä, ettei hänen ruumistaan - ei näkyväisestä eikä näkymättömistä

- nouse mitään esteitä rauhaa häiritsemään. Ei mikään itsekäs ajatus nosta päätään, ei mikään halu eikä himo liikuta jäseniä. Ja rauha ihmisen ympäristössä merkitsee sitä, ettei mikään, mikä ulkonaisessa maailmassa tapahtuu tai sattuu, kykene järkyttämään sielun sisäistä rauhaa. Kuinka tämä

on mahdollista ja mikä semmoinen rauha on? Se perustuu siihen, että oikeassa joulutunnelmassa ihminen ei tiedä pahasta. Pahaksi hän nimittää ja kärsimykseksi kaikkea, mikä häiritsee. Mutta joulutunnelmassa pahan ääni hänen sisässään on vaiennut, ja kärsimykset, surut ja tuskat, joita ympäristö hänelle tuottaa, eivät häiritse hänen rauhaansa, sillä hän antaa ne rakkaudessaan

anteeksi. Kärsimys kadottaa kärkensä eikä hänen sielunsa tunne sitä kärsimykseksi, sillä hän ottaa kärsimyksenkin vastaan lahjana elämän kädestä eikä elämä lahjota mitään pahaa.

Semmoinen on joulutunnelma, ylevä, ihana, suurta vihkimysjuhlaa ennustava. Kristus on hyvä ja Kristus ei tiedä pahasta. Oi mahtava mysteerio, joka odottaa toteutumistaan joka ihmisen sielussa.

Joulu

Kuin soikaan kellot taaskin kaupungilla
niin hartahasti domin korkean,
kuin onkaan lapsenmieli tunnelmilla
niin sees kuin hohde lumen valkean!

Nyt liikkuu liki henki Jumalan
ja lento korkea on aatoksilla,
nyt rauhan, hiljaisuuden palvojan
kammio täyttyy iäisyysunelmilla.

Oi joulu, joulu, lapsen maailmaan
iäksi menetettyyn, valkeaan
sa vanhuksenkin loihdit joka kerta,

kun kellot taaskin soivat kaupungilla
ja lapsenmieli taas on tunnelmilla
ja valos lämmittävät sydänverta.

Rafael Ronimus

Ruusu-Risti — joulukuu 1925

Näkyvä pimeys

Minulla oli paljon murheita, on suomenkos J.S. Bachin kantaattiin, jonka BWV-numero on 21. Kantaatin alkusoitossa oboen puhdas ja korkea ääniala on kuin valo, säde tai kirkkaus, joka tekee pimeyden näkyväksi. Se on kuin yläääni, joka saa ala-äännet kuulumaan. J.S. Bach ei milloinkaan signeerannut teoksiaan omalla nimellään, vaan hän signeerasi ne aina kirjaimilla SDGL eli Soli Deo Gloria - Vain Jumalalle kunnia. Palaan myöhemmin tässä artikkelissani Bachin sävellysten valoon. Valitsin tämän tutkimusaiheeni vuoden pimeimpänä hetkenä, marraskuussa.

Valo paljastaa pimeyden

Näkyvä pimeys on kristillinen profetia. Valkeus ja pimeys ovat meille käsitteinä tutut evankelista Johanneksen opetuksista, joissa valkeus loistaa pimeydessä siitä huolimatta vaikka pimeys ei sitä käsitä. Johannes todistaa, että valkeus on tulossa maailmaan, ja että se valaisee aivan jokaisen ihmisen. Tämä valkeus asuu meidän keskellämme ja me katselemme sen kirkkautta. (Joh. 1: 5-14). Lisäksi myös apostoli Paavali valaisee mieltämme opetuksillaan pimeyden näkyvyydestä. Myös uuden liiton ajanlaskun alun gnostilaiset evankeliumit todistavat valosta, joka paljastaa pimeyden. Pimeyden todetaan olevan erään vihan voimista. Gnostilaisessa Johanneksen salaisessa kirjassa "...valo sekoittuu pimeyteen ja saa pimeyden loistamaan. Kun taas pimeys sekoittui valoon, se himmensi valon, eikä se enää ollut valoa eikä pimeyttä." (Johanneksen

salainen kirja). Kristillisissä teksteissä on erityinen laatu ja opetus silloin, kun niitä selitetään allegorioiden avulla. Vapaamuurariudessa käytetään allegorisia menetelmiä ja näkyvä pimeys kuuluu myös vapaamuurariuden pyhään traditioon.

Valon kosminen kehitys

Kaikki muinaiset jumaltarustot asettavat kosmisessa kehitysjärjestelmässä pimeyden valoa varhaisemmaksi - yön päivää aikaisemmaksi. Kaikissa maailmankaikkeuden syntyä kuvaavissa mytologioissa valo tulee pimeydestä. Pimeyttä pidetään kaiken alkuna. Jumalallinen ajatus virtaa ulos valona pimeydestä. Näin on myös kalevalaisissa mysteereissä. Valo syntyy pimeydessä sotkan munan kuoresta ja sittemmin valo kätketään Pohjolan kuuluisaan kivimäkeen eli fyysisen kehon pimeään aineeseen. Zoroasterilaisilla ensimmäinen vuodatus on Ikuinen Valo, joka oltuaan aikaisemmin salatuna Pimeydessä sai kutsun ilmentää itsensä. Egyptiläiset ja kaldealaiset sovittivat jumalallisten dynastioidensa alun luomistilassa olevan maan viimeisiin synnytystuskiin, jolloin maan pinta peittyi synkkään pimeyteen ja juuri tässä kaaoksessa oli alku kaikkeen kehitykseen maapallolla. (H.P.Blavatsky: Salainen Oppi II, s. 511-513). Kaldealainen Lukujen Kirja opettaa, että "Ainokainen kaikkiallinen valo, joka ihmiselle on pimeys, on aina olemassa. Siitä lähtee aikakausittain Voima eli energia, joka heijastuu syvyyteen, kaaokseen, tulevien maailmoiden varastohuoneeseen." (H.P.Blavatsky: Salainen Oppi I, s. 355).

Myös pythagoralaisen monadin sanotaan asuvan pimeydessä. Tämä monadi on aate Pimeyden Henkäyksestä, joka liikkuu yli nukkuvien elämän vesien. Se on alkuperäinen aine, jossa on uinuva henki. Tämä tuntemattoman pimeyden itu on aineellinen muoto, josta kaikki kehittyy. (H.P.Blavatsky: Salainen Oppi I, s. 91-109).

Kabballassa alkuperäistä luomista kutsutaan Valon eli hengen Luomiseksi ja toista Pimeyden eli aineen luomiseksi. Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa pimeys on syvyyden päällä ennen ensimmäistä luomispäivää. Valo luodaan pimeydestä eikä pimeys käsitä yliaistillista valoa. (H.P.Blavatsky: Salainen Oppi II, s. 72). Vanhaan testamenttiin sisältyvässä Jobin kirjassa Lucifer on aamunkoiton kirkas tähti, ensimmäinen pääenkeli, joka nousi Kaaoksen syvyydestä ja jota kutsuttiin nimellä Lux eli valo. (H.P.Blavatsky: Salainen Oppi II, s. 96-97.)

Vaikka aine on yhdessä merkityksessä kuin pohjasakka siitä valosta, jonka säteet ovat luovia voimia, niin kuitenkin aineessa on täydellisesti läsnä se periaate, jota ei kukaan, ei edes ehdottomasta pimeydestä kehittyneet valon pojat tule koskaan tuntemaan. (H.P.Blavatsky: Salainen Oppi I, s. 482-518). Vanhat maagikkojen kirjat opettavat, että jokin voi olla olemassa ainoastaan vastakohdansa kautta. Ehdoton valo on ehdotonta pimeyttä ja päinvastoin. Rosenkreutzilaisten opetusten mukaan pimeys otti itseensä valon

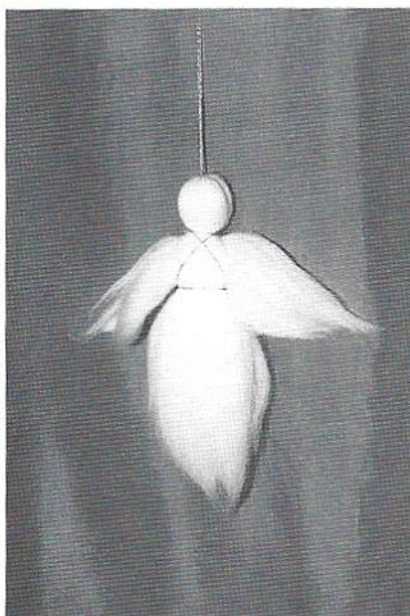
tullakseen itse näkyväksi. Pimeys on metafyysiseltä olemukseltaan ehdoton Valo. Kun jatkamme tutkimustamme kyllin syvälle, niin päädyimme siihen, että totuudessa ei ole olemassa valoa eikä pimeyttä. (H.P.Blavatsky: Salainen Oppi II, s. 111 ja 514.)

Valo liikkeessä

Omassa sisäisessä elämässäni on jo tovin ollut vaihe, jossa minulla on ollut tarve ymmärtää

laadullisesti korkeutta ja syvyyttä, toisin sanoen valoa ja pimeyttä. On tarve ymmärtää niiden yhteyttä tai suorastaan niiden ykseyttä. On pyrkimys saada yhteys siihen, että valossa ja pimeydessä on kysymyksessä sama asia, että ne eivät ole toisilleen alisteisia, vaan ovat ja voivat olla olemassa vain suhteessa toisiinsa ja yhtä aikaa. Aivan kuin minä valoisien asioiden myötä nousisin korkeuksiin ja vastaavasti matalien

asioiden myötä laskeutuisin syvyyksiin. Allegorisesti nostelisin käsiäni ylös ja alas kuin suurta miekkaa heilutellen. Kehollani ja liikkeilläni saan ihmeitä aikaiseksi, mutta myös liikkeestä pidättäytyminen on merkityksellistä. Etsin ymmärrystä elämäni, jota voin elää oman fyysisen kehoni kautta. Ei minun tietenkään tarvitse olla ballerina pystyäkseni tähän liikkeeseen - tätähän kutsutaan elämäksi. Elämä on koulutusjärjestelmä ja myös muodon maailma, joka on nähtävissä ulospäin, mutta joka syntyy sisältäni ja muuntaa kykyäni ymmärtää elämää.

Kun tarkastelen näkyvää pimeyttä syvyydestä käsin, on korkeus luonnollisesti valoa eli se joka näkee. Syvyys on vastaavasti pimeyttä eli se, joka tulee nähdä. Kun mentaalisesti vaihdan tarkastelukulman päinvastaiseksi eli tarkastelen näkyvää pimeyttä korkeudesta käsin, muuntuu syvyys valoksi eli on se, joka näkyy ja jonka siten voi ymmärtää. Tällöin korkeus muuntuu pimeydeksi, koska sitä ei voi nähdä eikä mentaalisesti ymmärtää. Vai voiko sittenkin? Yhtä kaikki - tarkastelen näkyvää pimeyttä, sitä kuinka valo tekee pimeyden näkyväksi ja kuinka valo ymmärtää pimeyden.

Pimeys liikkeessä

Olen pohtinut myös sitä mielenkiintoista lainalaisuutta, että usein kokemuksessa pimeydestä on yhtä aikaa läsnä sekä mysteerin että uhkan tuntu. Pimeyteen herkästi aivan kuin pujahtaa joukko maageja, jotka osaavat liikkua ja liukua taitavasti näkyvän ja näkymättömän välillä. Niistä ei kuulu mitään ääntä eikä niistä jää mitään jälkeä. Mikään ei mene rikki. Ja kuitenkin jäljelle jää jokin salaperäinen näkymätön kosketus tai tuoksu tai häivähdys. Tällä salaperäisellä laadullaan pimeys alkaa kuin säteillä jotakin näkymättömyyden, tuonpuoleista, yliaistista tai metafyyristä. Pimeys kuljettaa meitä kohti jotakin näkymättömyyden ja suljettua.

Pimeydessä kysymyksessä on kuin näkyvän ja näkymättömän dialogi, jossa vuorottelevat rauhallinen varmuus ja kaoottinen temmellys. Juuri tämä on muuntumista ja matkaa kohti harmoniaa, tasapainoa ja rauhaa. Kohdistuu totuutta, joka tottelee vain omia henkisiä lakejaan. Tämä tasapainon harmonia ylittää

kaikki rajat ja kaikki mittasuhteet.

Pimeydellä on omintakeinen fysikaalinen laatu, voimme tunnistaa, että sen hiukkaslaatu on tiheämpi kuin valon. Tämä tekee pimeydestä raskaamman ja joudumme aivan kuin ponnistelemaan läpäistäksemme fyysisesti tiheän pimeyden. Me suorastaan tunnemme pimeyden kiinteyden hyvin aineellisena, raskaana ja miltei kovana vasten kasvojamme ja vasten fyysistä kehoamme. Kun astumme pimeyteen, astumme kuin tiheyden lävitse, astumme kuin uuteen ilmakehään tai hiukkaskehään. Kuin uuteen kosmiseen kehään. Me itse olemme mikrokosmos eli pienoiskuva koko makrokosmisesta maailmankaikkeudesta. Eri kulttuureiden ja aikakausien ihmiset ovat lähestyneet makrokosmisia totuuksia eri teitä ja kuitenkin me kaikki olemme tehneet ja edelleen teemme yhteistä kosmista matkaa.

J.S. Bachin kosmos

Palatkaamme takaisin J.S. Bachin kosmukseen. Barokin aikana eli J.S. Bachin elin-aikana 1500-1600-luvuilla, ajateltiin ja tiedettiin, että musiikin ja puhetaidon välillä on syvä ja tärkeä yhteys. Tiedettiin, että henki ilmenee ja liikkuu musiikissa, se yhdistää sanan ja sävelen erityisesti barokkimusiikin ytimessä eli kantaateissa, joiden maailma jäsentyy Pyhään Sanaan ja Uuden testamentin sisäiseen dramatiikkaan. Ajallisena ilmiönä musiikin barokki kattaa ajanjakson, johon sisältyy vielä inkvisition aikaa, polttorovioiden liekit leimahtivat aivan kuin viimeiseen loistoonsa ja valaisevat metafyyssisen totuuden.

Barokin estetiikka synnytti musiikkiin ääriäänteet, ylimmät äänet saivat korostetun aseman, mutta ne eivät tulleet toimeen ilman vahvoja alääniä. Ne ilmensivät korkeutta ja syvyyttä, valoa ja pimeyttä. Pohjoisen Euroopan jyhkeä luterilaisuus synnytti uuden ajan luterilaisen Jumalan, joka oli voimakkaasti läsnä myös liturgiassa. Evankeliumitekstien ydinsisältö kirjoitettiin kuorosävellyksien partituureihin, sana ja sävel yhdistyivät. Runous oli musiikin palveluksessa. Vanhan Jumalan keskeisin ominaisuus oli kiivaus. Tämä luonnollisesti edellytti kaksinaisuutta, piti olla joku, jota vastaan voi kiivailla.

Ymmärtämisen hyve

Heti barokin jälkeen, aivan uuden ajan alussa meihin ihmisiin ilmestyi kuin sisäinen jakoviiva, kuin repeämä tai halkeama, kun maailmaa alkoi hallita tietoisuus kaksinaisuudesta eli dualismista. Uuden ajan kulttuurifilosofia synnytti käsitteen kaksoissieluinen ja se seurasi silmä tarkkana, kuinka tämä uuden ajan ihminen opettelee kävelemään, ajattelemaan ja puhumaan. Kun taas keskiajan ihminen piti maailmaa Jumalan mysteerinä, jonka todellinen olemus oli suuri ihme. Myös Jeesus Nasarealaisen ajan juutalaisuuden maailmankuvassa tämä ihmeiden ovi oli vielä raollaan. Uudella ajalla eli 1700-luvulla, käsitteellinen ajattelu alkoi valistuksen innoittamana olla arvokkaampaa kuin suuret mystiset alkukuvat. Uudella ajalla syntyi tarve kääntää nämä kuvat uudelle kielelle. Mystiikka ei kuitenkaan niin vaan suostunut, vaikka kuinka sille annettiin kultaa, suitsuketta ja mirhaa. Ei suljettua ihmettä niin vain voinut avata.

Jo ajanlaskumme varhaiset luostarisäännöt kannustavat meitä tutkiskelemaan ja koettelemaan itseämme ja ne osoittavat, että henkinen muuntuminen on välttämätöntä. Vanhojen läntisten sääntökuntien hyve on ymmärtävä suhtautuminen toisten ihmisten tarpeisiin. Se oli myös maagien instrumenta artis spiritalis eli ”hengellisen taidon väline”, jonka avulla oppii näkemään sen, ”mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva ole kuullut” (I. Kor. 2:9). Tämä ei merkinnyt mitään mystistä hurmioitumista kohti näkymätöntä elämää, kohti ihmettä, kohti jotakin nimeämätöntä tai yliaineellista. Uudella ajalla mentaalinen, henkiseen itsenäisyyteen pyrkivän ihmisen ymmärrys ja selkeys laittoivat järjestykseen näkyjen tuonpuoleista maailmaa.

On kuin kaksi erilaista tulta kajastaisi ja loimuaisi yhtä aikaa taivaan rannalla. Ne ikään kuin kokoavat kaikki mahdollisuudet ja kaikki vastakohtat kosmoksen reunoilta ja maailmankaikkeuden ääripäistä. Mytologisesti maailmankaikkeudesta tulee kolmiulotteinen, se jakautuu kolmeen eri kerrokseen. Jumalalla on kaksi olemuspuolta, henki ja aine, jotka elämän voima eli elämä yhdistää. Henki on puhdas olemassaolo, elämä on muuntuminen ja kehitys, aine on maailma.

On myös toinen kolminaisuus. Taivas on Jumalan valtakunta, maa on ihmisen valtakunta ja maanalainen on Saatanan tai paholaisen valtakunta. Jumalallinen taivas on täynnä valoa ja kirkkautta, maassa on kylmää ja pimeää, kun taas maanalaisuudessa on kuumaa ja pimeää. Ylinnä on taivasvuori ja alinna on helvetin kita. Maan alta eli vanhimmasta mytologisesta kerrostumasta nousee esiin tuli ja tulimeri vellovine aaltoineen.

Maan murheen muuntava voima Uuden ajan ihmisten silmiin avautui varsin kummallinen maan maisema; murheen laakso ja suuri autiomaa, jonka peittää surun yö ja pimeys. Pimeyden on aina täytynyt jollakin erityisellä tavalla vedota meihin pohjoiseurooppalaisiin, elämmehän aina uudestaan joka vuosi pitkän pimeän vuodenajan lävitse. Juuri tässä pimeydessä on käyty taivaan sekä maan – ja maanalaisen maailman voimien taistelu. Valon ja pimeyden taistelu.

Kun tähän vielä yhdistyy pohjoiseurooppalainen mentaalinen kylmä järki, niin pimeä kuilu uhkaa nielaista ihmisen millä hetkellä tahansa. Tässä kohtaa ihminen herkästi kadottaa henkisen itsenäisyytensä ja henkisen vastuun itsestään. Hän ripottelee tuhkaa päänsä päälle, huokailee ja kärsii, itkee ja parkuu, repii vaatteensa ja palelee. Kuolema riuhtoo kärsimyksen ja pelon kanssa ihmistä käsistä ja jaloista ja raahaa kohti avointa hautaa. Avoin taivaskuva katoaa ja pimeyden kolkko läheisyys lähes velvoittaa katsomaan kuoleman lävitse. Se velvoittaa katsomaan hautaan. Se velvoittaa muuntumaan.

Muuntuminen on aina vaikeampaa kuin paikallaan pysyminen. Muuntuminen on sitä, että ihminen pääsee irti kahleistaan. Kuolema liikahtaa hiukan valoa kohti ja asettuu maailmojen rajalle. Tältä rajalta on kulku kumpaankin suuntaan – näkyvään ja näkymättömään. Rajasta tulee portti valoon – ja takaisin pimeyteen. Kuolema menettää pelottavuutensa ja siitä tulee pelkkä tyhjä kuori, kuin vaate, jonka taskussa on avain rajalla olevaan porttiin.

Elämän ja kuoleman – valon ja pimeyden

kamppailu on ikivanhaa ja edelleenkin keskiaikaisen jylhää. Elämä ja kuolema taistelevat keskenään. Tämän taistelun tekee erittäin mielenkiintoiseksi se, että elämä käyttää samaa menetelmää kuin kuolema. Ne molemmat käyttävät luopumisen ja vapautumisen menetelmää. Elämä ja kuolema ovat kulkemista kohti suurempaa vapautta. Kuolema aivan kuin nielaisee elämän ja elämä kuin näykkii kuolemaa uhkaamalla voittoa sen. On alaspäinen kulku kohti kuolemaa ja ylöspäinen kulku kohti uudestisyntymää, ylösnousemista ja kuoleman voittamista.

Syttyy kirkas aamutähti

Tällaisessa vastakohtien hierarkiassa ihmisen kehitys näyttää päättyvän, ellei hän saa taivaallista apua. Keskelle maailman pimeyttä syntyy kirkas aamutähti ja kirkkaus valaisee koko maan piirin ja johdattaa luokseen. Kristus laskeutuu maan piiriin ja kutsuu joukkojaan. Kristus ei ole vain yksi vaan kaikki. Kristus on ihmisessä. Ihminen on Jumalan kuva – elävän Jumalan temppeli. Maan piirissä elävässä ihmisessä yhdistyvät kaikki kolme valtakuntaa – maa, taivas ja helvetti. Juuri se tekee maasta mielenkiintoisen, jopa mielenkiintoisemman kuin taivas. Maan kehitys on kesken, maan kuvaa ei ole vielä lyöty lukkoon. Myös ihminen on vielä kesken, ihmiskunta ei ole vielä täydellinen. Kun taas taivas on jo valmis. Ymmärtääkseni myös helvetti on valmis.

Jokainen muuntuminen on muotoratkaisultaan erilainen, elämä menee eteenpäin eikä paluuta vanhaan ole. On vain muuntuminen, jatkuva muuntuminen ja välissä on kuljettu tie. Tietä valaisee ylhäältä tuleva

kirkkaus. Se on kuin tarkka katse, joka lävistää kaiken ja etsii suoran yhteyden meihin. Vastakohdat vetävät tietenkin vastakkaisiin suuntiin, mutta valo yhdistää ne.

Jossakin kohtaa saavumme paikkaan, missä tie päättyy. Silloin näkyvän ja näkymättömän välillä on kuin nuora, naru tai säie, johon on noustava ja otettava ensimmäinen askel. Joka toinen askel on aavistusta eli intuitiota, joka toinen askel on varmuutta – jos jompikumpi pettää – putoamme. Elämän jatkuva keskittynyt tarkkaaminen on vaativa laji, mutta se on ainoa tie, ainoa keino pysyä nuoralla. Elämälle ei kannata pistää vastaan.

Näkyvä pimeys on uuden syntymä Kristuksen jatkuva läsnäolo vyöryy kaikkialle. Kun Kristus on – hän on kaikkialla. Minä itse en ole enää missään – mutta kaikki on minussa. On kyse tasapainosta ja kuitenkin pitää varautua häilyvyyteen, erityisesti rajoilla. Jokainen askel riittää, nuorallakulkija on aina perillä. Me tiedämme, että olemme itse valo, joka loistaa pimeydessä. Mutta pimeys ei käsitä valoaan eikä valo meissä vielä tiedä alkuperänsä nimeä.

Hetki ennen pimeyttä, ennen kuolemaa, ennen muuntumista on hyvin hiljainen. Pimein hetki on juuri ennen ensimmäistä valon sädettä, ennen kirkkautta. Tämä kirkkaus palauttaa alkuperäisen voiman ja varmuuden, jonka valaisemana nuora muuntuu, se laajenee ensin ikään kuin sisäkkäisiksi poluiksi ja sitten käytäviksi, jotka yhtyvät ja joiden päässä avautuu vielä jotakin uutta. Pimeyteen on pudonnut pisara valoa. Pimeys on vanhan kuolema ja näkyvä pimeys on uuden syntymä.

Maailmankaikkeus on aina avarampi kuin kuvittelemme. Ikuisen ikävä ei hellitä, sen kutsu on kova. Ajattomuuden muisto vetää puoleensa sitä osaa meissä, joka synnyttää suuret kuvat. Kun pystyy luomaan tilan tunnun itseensä ja pystyy riisumaan itsensä kaikesta turhasta, asettuu ikuisuuteen, kuin kiertämään ikuisuutta tai sen sisälle. Se on jatkuvasti laajeneva kosminen mielenavaus. Se on sitä, että liikkuu sekä syvällä että korkealla.

Me tiedämme, että henki hallitsee ainetta. Että valo hallitsee pimeyttä. Henki on olemassa ilmentyäkseen ja pimeys on olemassa tullakseen tietoiseksi henkisestä alkuperästään sekä palvellakseen valoa. Mitään elämää ei voi olla ilman valoa, ilman tajuntaa. Koska me ihmiset olemme tiedostavia olentoja, on luonnollista, että tunnistamme tajunnan kuin itsestään selvänä ilmennyksenä. Tehdävämme ihmisinä on antaa valon läpäistä pimeys, antaa tajunnan tietoisesti ilmentyä aineessa – tulla itsetietoiseksi fyysisellä tasolla aineen pimeydessä. Me olemme keskellä luomista. Hyvin keskellä, sillä luominen tapahtuu sisäisesti meissä.

”Mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä? Kysyy apostoli Paavali (2. Kor. 6:14) ja vastaa heti perään, että ...”me olemme elävän Jumalan temppeli, niin kuin Jumala on sanonut: Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään” (2. Kor. 6:16). Apostoli Paavali piti monia opetuspuheita ja kirjoitti lukuisia opetuskirjeitä siitä, kuinka kaikki pimeyden kätköt tuodaan ilmi ja saatetaan valoon. (1. Kor. 4:5). ”Tämä kaikki tulee ilmi, kun valkeus sen paljastaa, sillä kaikki, mikä tulee ilmi, on valkeutta” (Ef. 5:13).

Näkymätön rakentaja

Me olemme elävän Jumalan temppeli. Ihmisen fyysisestä kehosta on olemassa hahmo, jota ei fyysisin silmin voi nähdä. Sen hahmon peruskivi on laskettu maailman luomisen alussa ja korkeat hierarkkiset olennot ovat kehittäneet sitä hyvin pitkän ajan saatossa. Tämä hahmo on voimakokonaisuus, se on elämänvoimaa kantava eetterikeho. Meidän fyysinen kehomme tuli näkyväksi, kun se pudotettiin aineeseen, kun me täytyimme aineella ja tiivis materia tuli meissä näkyväksi. Meihin virtasi ja meidät läpäisi voimat, jotka tekivät meistä näkyviä fyysisellä tasolla. Meistä tuli olentoja, jotka pystyivät ottamaan itseensä maan aineita ja voimia.

Fyysisessä kehossamme on tuhoutuvia ainesosia, jotka kuolemassa jätämme. Mutta meissä on myös kestäviä ainesosia – eetterikeho, joka on meissä oleva nuora rajan ylitse tai silta virran ylitse. Se on reitti meissä olevasta näkymättömästä näkyvään. Eetterikeho säätelee meissä olevaa valoa ja pimeyttä. Se on meissä oleva silta pimeydestä valoon.

Rakentamisen periaatteet ovat samat myös silloin, kun rakennetaan näkymättömistä elementeistä ja aineksista. Pitää tuntea materiaali ja perustan lujuus, pitää miettiä mitasuhteet ja huomioida kantavat rakenteet sekä jokaisen osan keskinäiset laadut. Pitää olla myös rakennuspiirustukset. Kannattaa myös luoda kaunista ja kestävä. Näkymättömän rakentaja on mystikko, joka ei tuo itseään esiin, vaan häivyttää itsensä. Näkymättömästä muodosta tulee käyttökelpoinen ja sen muoto palvelee alkuperäistä tarkoitustaan.

Valon kantamisen mysteeri

Eetterikeho on Kristuksenkantaja, jossa piilee aineen eli pimeyden voittamisen mysteeri. Kristusta kantava eetterikeho on ylösnousemuskeho, joka voi rakentua vain tekojemme ja ajatustemme myötä. Lakkaamme itsekkäästi pyytämästä ja vaatimasta itsellemme, lakkaamme ottamasta ja opimme antamaan. Lakkaamme tietämästä toisten puolesta, mikä heille on oikein. Eetterikehossamme on henkisen itsenäisyytemme koordinaatit. Se asettaa meidät oikeaan suhteeseen toisiin ihmisiin nähden. Eetterikeho on muuntumisemme hiljainen vartija, joka tarkastaa, että olemme oikein valmistetut ottaessamme henkisiä askeleitamme. Itsetietoisesti toimiessaan eetterikeho luo meihin loiston, se sytyttää valon fyysiseen kehoomme. Se tekee näkymättömän näkyväksi. Se on näkyvä pimeys.

Ihmisen sisimmässä on jotain, joka kaipaa uhrautumista, antautumista ja yhteyttä. Tämä kaipaus saa monet meistä luopumaan ja tarttumaan ristiin. Luopumaan omasta itsekkäästä elämästä ja uhrautumaan toisen hyväksi. Mysteeri sekin. Ristinkantajan ristin takaa kuultaa valo. Simon Kyreneläinen auttoi Jeesusta kantamaan ristiä matkalla Golgatalle. Hän on myyttinen kantajahahmo, josta sittemmin kehittyi yhdistelmä Kristoforosta ja Simon Kyreneläistä. Pyhä Kristoforos, Kristuksenkantaja, kantoi legendan mukaan Kristus-lapsen joen yli ja tunsikin kantavansa koko maailmaa harteillaan.

Apostoli Paavali kirjoittaa korinttolaisille, että ”Me kuljemme, aina kantaen Jeesuksen kuolemaa ruumiissamme, että Jeesuksen elämäkin tulisi meidän ruumiissamme näkyviin” (2. Kor. 4:10). ”Loistakoon valkeus

pimeydestä, on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa” (2. Kor. 4:6).

Kasvoista kasvoihin

Kun pimeytemme alkaa näkyä, niin meissä oleva makrokosmos herää suuresta unestaan. Meissä herää mikrokosmos eli pienoiskuva suuresta maailmasta. Ymmärrämme, että meidän sisällämme ovat samat voimat, jotka piilevät suuressa maailmankaikkeudessa. Tiedämme, että tämä voima on se paikka, josta olemme lähtöisin. Valo loistaa pimeydessämme. Äärettömyys sisällämme kaipaa tilaa ja se kaipaa silmiä ja kasvoja. Tahdomme katsoa toisiamme silmästä silmään, tahdomme nähdä kasvoista kasvoihin. Sinun silmistäsi kyllä näkee, kuka kutsuu sinua.

Palataan hetkeksi alkukuvaan siitä hetkestä, kun ihminen katsoo ennen syntymäänsä maailmaa, mihin on juuri inkarnoitumassa. Kuvaan siitä hetkestä, kun vielä itse on valossa keskellä kirkkautta ja ymmärtää syyn ja seurauksen. Kun ymmärtää, miksi jälleen kerran lupaa unohtaa. Unohtaa - myös lupauksensa. Tässä alkukuvassa kumpikaan - ei valo eikä pimeys ole parempi toista - on olemassa ainoastaan tasapaino. On olemassa ainoastaan dharma - eli työ.

Väistyä ei voi, maailmankaikkeuden kehityksessä valo ja pimeys kuuluvat yhteen - ovat yksi. Elämä on ihmisten valkeus. Näemme ihmisen kautta Jumalan, ihmiskunnan kaikki jumalat. Tämän näkyvän takana on näkymätön, suuri, ja suljettu.

Hiljainen. Hän, joka tuli etsimään meitä sanoi: *”Taivasten valtakunta on tullut lähelle, se on sisäisesti teissä.”*

Tässä todellisuudessa sisäisesti koettu tulee näkyväksi ja hehkuu valoa. Kuoleman kuolema - hiljentää kaiken. Maa ja taivas, ulkoinen ja sisäinen, näkymätön ja näkyvä kohtaavat ja yhtyvät. Ne menevät itsensä sisään. Ne auttavat kulkemaan kohti yhä suurempaa vapautta. Ihminen rikkoo rajojaan ja elämästä tulee suurempi, koko maailma mahtuu kulkemaan läpi.

Tässä pimeässä aineessa on henki, kuolemassa on hetki, pimeydessä on valo, kuolemassa on ikuisuus. Kun katson pimeyttä tyynesti ja rauhassa, tiedän, että valkeus on tullut. Vaikka en näe sitä kokonaan, aavistan. Olen hiljaa ja kuulen sen - valon äänen. Huudan pimeydessä: ”Kauanko pimeyttä vielä kestää?” Kuulen vastauksen: ”Valo on tullut, mutta siinä on pimeys.” Valo tulee meistä itsestämme. Me itse olemme näkyvä pimeys. Jokainen meistä on Kristoforos, joka kantaa Kristusta kuin valoa. Tiedäthän jo mistä sinä tulet? Tiedän - Valosta. Isä on minut lähettänyt.

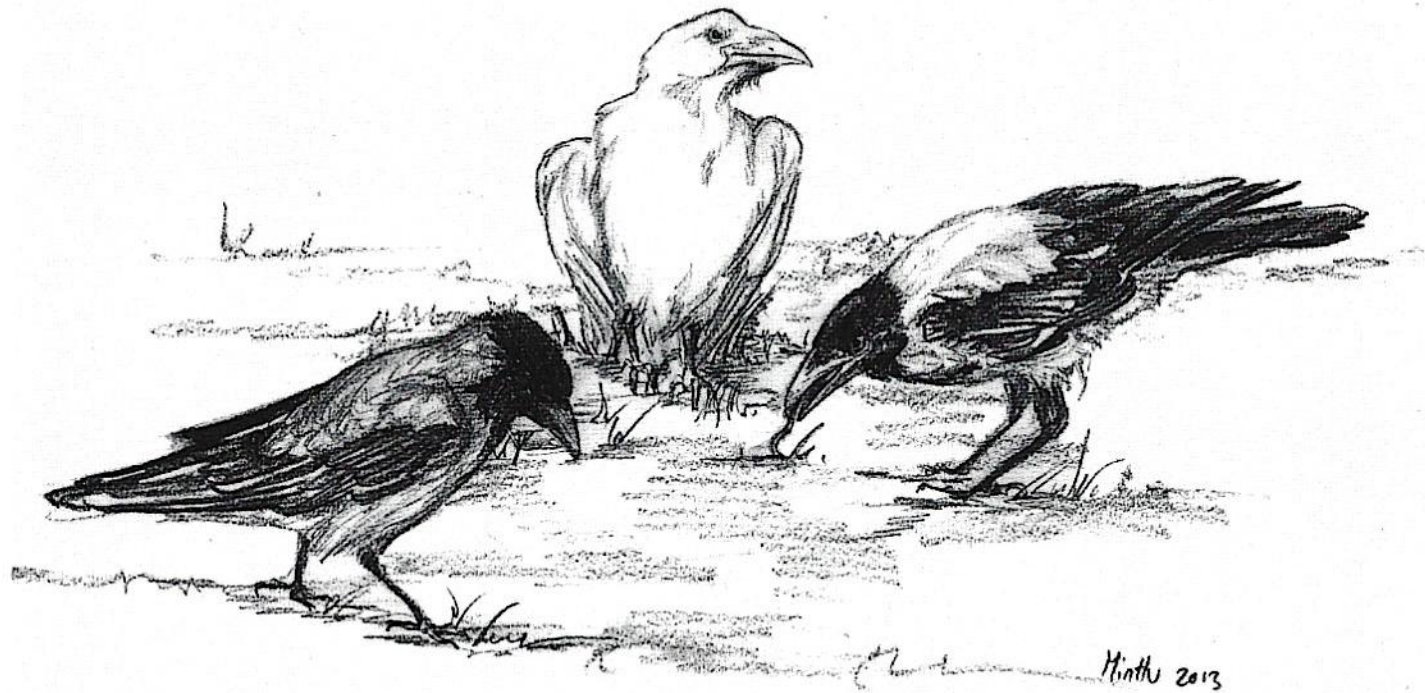
Lähteet:

Pyhä Raamattu. Suomen kirkon sisälähetysseura. Suomennos 1938.

Dunderberg & Marjanen: Nag Hammadin kätetty viisaus. Gnostilaisia ja muita varhaiskristillisiä tekstejä. WSOY 2001.

H.P.Blavatsky: Salainen oppi. Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura 1988.

Valkoinen Varis / A White Crow

Valkoinen Varis

*Istuin laiturin nokalla kuunnellen elämää,
kaislikon suhinaa, tuulen tuiverrusta.
Laineet nostivat mieleeni pikku murheet,
laukkaavat pilvet vapauden huudon.*

*Siihen laskeutui valkoinen varis.
Se katseli minua nyökytellen päätään.
Olimme ajatuksissamme vaiti,
toistemme mieliin tuijottaen.*

*Se alkoi puhua murheellisella äänellä.
Tulen kaukaa vuorten takaa.
Täällä on kotini, veljeni kaikki.
Tänne rakennan aina pesän*

Olen kuitenkin erilainen kuin muut.
Tämän sanottuaan varis vaiken.
Se odotti minun sanovan jotain.
Se etsi silmistäni hyväksyntää,
lohdutuksen sanoja.

Vaiti ollen pohdin syviä:
"Erilaisuus ei estä kauneutta,
ei ohjaa meidän tekojamme,
eikä rakkaus kysy väriä.

Meillä on paikka syntyä,
toiset lähtevät lentoon totuutta etsien,
toisen jäävät sijoillensa.
Kaikilla on kaipuu rakkauteen."

Istuimme siinä läpi kesäyön.
Nauttien ruskojen valojen leikeistä
Aamun säteistä, henkäyksestä iholla,
tietäen, mitä meidän on tehtävä.

Palaamme veljemme luokse,
olemme kuin he, palvellen ja etsien.
Nousimme lentoon kohdaten heidät,
olemme erilaisia ja rakkaudessa yhtä.

Matti

Kuninkaallinen Veli

Valitsin teidät,
vanhemmikseni, matkakumppaneikseni.
Toin tullessani hitusen kipinää,
tuota ikuista ja kaikkialla olevaa.

Tulemme kulkemaan yhdessä.
Jatkamme myriadien takaa aloitettua vaellusta.
Päämäärämme on kaikille selvä,
palaamme alkulähteelle täydellisinä.

Olemme yhtä nyt ja aina.
Erillään kasvaminen on vain ajan harha.
Tulemme oppimaan toisiltamme
sitä totuutta, joka asuu sydämissämme.

Kaikella on alkunsa ja loppunsa,
ei ajattomuudessa, jossa on yhteinen kotimme.
Olemme pukeutuneet ajan huntuun
seuraamaan ja näyttelemään nykyistä osaamme.

Tahdon auttaa teitä palvelemaan,
jotta löydätte äärettömän vapauden.
Laskeuduin luoksenne mukanani meille tehtävä,
löytää rakkauden olotila sisältämme.

Toin kerallani matkaeväitä,
kärsivällisyyden, ilon ja mielen rauhan.
Harjoitelkaamme yhdessä näitä kuninkaallisia taitoja ,
olenhan teidän Kuninkaallinen Veli.

Tuon kaiken näette katsomalla minun silmiini.

Matti Koskinen

Allegoria kahdesta sammakosta

Kaksi sammakkoa, pieni ja iso, putosi maitoämpäriin. Ämpärin seinämät olivat hyvin liukkaat ja jyrkät, joten sammakoiden oli mahdotonta kiivetä sieltä pois. Ne taistelivat henkensä edestä, mutta joka kerta noustuaan ylös hengittämään ne vajosivat jälleen. Sammakot meloivat pienillä jaloillaan ympäri ja ympäri. Kotvan kuluttua iso sammakko antoi periksi ja hukkui.

Mutta pikku sammakko sanoi: "Elämä on niin suloista, en minä halua kuolla. Minä jatkan melomista vaikka jalat menisivät." Niin se sinnitteli tuntikausia, kunnes yhtäkkiä se tunsu jotakin kiinteää jalkojensa alla- maito oli kirnuuntunut voiksi ja pikku sammakko loikkasi ämpäristä.

Juuri tällaista elämä on! Joka suhtautuu elämän polun vastoinkäymisiin kuten tarinan iso sammakko ja antaa periksi, se ansaitsee tappion, mutta joka sinnittelee eteenpäin päättäväisesti, voittaa kaikki vaikeutensa: tavalla tai toisella Äärettömyys vastaa, ja yhdellä hypyllä pääset vaivoistasi.

Ole kuin pikku sammakko! Älä koskaan anna periksi! Ole päättäväinen!
Nosta itsesi ylös heikkoudesta, sairaudesta, tietämättömyydestä, ja ennen kaikkea niistä kuolettavien tapojen heikkouksista, jotka saattavat jumittaa elämäsi.

(Yoganandan kirjasta Journey to Self-Realization-"Matka Itse-oivallukseen")

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN FI7680001901068834	BIC	
Saaja Mottagare	Ruusu-Risti lehti		
TILISIIRTO, GIRERING Maksajan nimi ja osoite Betälarens namn och adress			
	Allekirjoitus Underskrift	Viitenumero Ref. nr	
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro 25,00 €

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.

Hiljaisuuden ääni

H.P. Blavatskyn teos Hiljaisuuden ääni on varmastikin tuttu teos monille henkisen tiedon etsijöille. Se on omistettu ”harvoille”, joka tarkoittaa että vain ne, jotka pyrkivät laittamaan käytäntöön eettiset ohjeet ja muut okkulttiset opit, voivat löytää valaistusta tästä teoksesta.

Sitä, kuten ei muitakaan esoteerisia ohjeita, voi käsittää pelkästään teoreettisena tietona. Sen opetusten vähittäinen avautuminen vaatii intuitiivisen näkemisen kehittymistä ja jatkuvaa ponnistusta kohti henkistä valoa.

Jo alussa mainitaan, että opetukset ovat niitä varten, jotka eivät tunne alempien älyllisten ja psyykkisten voimien vaaroja. Voi tietysti todeta, että se, joka on oppinut tuntemaan ne ja nähtyään ne arvottomiksi eli kärsimystä ja harhaa tuottaviksi, on hylännyt ne.

Ken tahtoo kuulla äänettömän äänen, hän oppikoon tuntemaan mielen luonnon (täydellinen keskittäytyminen johonkin sisäiseen aineeseen ja sen ehdoton erottaminen kaikesta ulkonaiseen maailmaan eli aistinten maailmaan kuuluvasta).

Alun muutamissa lauseissa on todettu ehdot, joiden saavuttamiseen vaaditaan pitkäjänteistä ponnistusta. Vain jatkuvan eettisen ja mietiskelevän elämäntavan omaksumisella voidaan saavuttaa välinpitämättömyys aistimusten kohteista. Tämän jälkeen on etsittävä aistimien valtias, Ajatusten

luoja, hänet joka herättää harhan. Mieli on suuri todellisuuden tappaja. Oppilas tappakoon tappajan. Nykyään voisi paremminkin käyttää ilmaisua, voittaa mielensä.

Aistinten valtias

Aistimien valtias luo ajatuksia ja herättää harhan. Kuka tai mikä on tuo aistimien valtias? Niin kuin sen ymmärrän, se on meidän sisäisin, pyhin ja todellisin Itsemme, joka ei ole kiinni aistimen kohteissa, ja ulkonaisessa maailmassa.

Ja tämä sisäisin Itsemme on luonut myös persoonallisuutemme. Tosin se ensin on synnyttänyt itsestään meidän korkeamman minämme, joka varsinaisesti kokoaa monien jälleensyntymissämme ja eri persoonallisuuksissamme saamat kokemukset, sen mitä hyvää niissä olemme oppineet.

Mehän olemme persoonallisuuksina kiinni aistimustemme kohteissa, me reagoimme joko ulkoisiin tai sisäisiin ärsykkeisiin ja samaistumme niiden tuottamiin ajatuksiin, ja tätä me pidämme todellisuutena.

Kun sen sijaan tutkimalla mieltämme, laajemmin ymmärrettynä tshittaamme, tuota ajatusainetta, jossa on mahdollisuutena kaikki ilmenevä kosmos sekä näkyvä että näkymätön, näemme että persoonallisuutemme on vain noiden kosmisten

voimien heiteltävissä. Milloin koemme elämämme hyväksi ja toisinaan pahaksi, emmekä kykene vapautumaan tästä loputtomasta elämänpyörästä aina vain olemalla sokeiden elämänvoimien heiteltävissä.

Sillä meissäkin on tuo ajatusten hallitsija, sisäisin Itsemme, joka voi lopettaa tuon loputtoman elämänpyörässä pyörimisen. Moni mietiskelyä harjoittanut on tehnyt sen havainnon, että kun pyrkii kääntymään sisänpäin kohti todellista Itseämme, niin mieli luonnostaan hiljenee.

Meidän on lakattava pitämästä persoonallisuuttamme todellisena ja kuoltava sille ja maailman moninaisille äänille, jotta voisimme kuulla äänen hiljaisuudessa. Meitä ei saa enää vetää puoleensa nuo maailman äänet, jotka lupaavat onnea sieltä ja täältä, houkuttellen hyvin moninaisilla tavoilla meitä janoamaan, kokemaan, innostumaan ulkonaisen elämän hyörinästä.

Kun mieli on hiljaa, ei ilmene tarvetta saada erilliselle itselle mitään. Mielen hiljaisuudessa on jo omanlainen täyttymys, vapaus vaateista.

Ja kuten Hiljaisuuden äänessä sanotaan: ”Ennen kuin Sielu voi nähdä, täytyy sisällä sopusointu olla saavutettu ja lihalliset silmät olla sokaistut kaikkea harhaa näkemästä. Ennen kuin Sielu voi kuulla, on ihmisen tultava yhtä kuuroksi karjunnalle kuin kuiskaukselle.”

Rakastaa täytyy Hiljaisuuden jumalaa, sielun hiljaista kutsua voidakseen luopua maailman vetovoimasta. Rakkaushan on magneetti-

nen, se vetää meitä kohti mitä rakastamme. Joko rakastamme taivasten valtakuntaa ja sen oikeamielisyyttä tai sitten rakkautemme aistimustemme kohteisiin vetää meidät maailman loputtomiin pyörteisiin ja myrskyihin.

Ajatusten luoja, todellisin Itsemme on siis aistinten valtiasta ja sen on siten myös luonut persoonallisuutemme ottaakseen sen lopulta haltuunsa. Ts. kun Itsemme on monien elämien kokemuksissa eri persoonallisuuksina oppinut saamaan yhä enemmän valtaa myös tämän fyysisen aineen yli, persoonallisuus kuolee tai tulee vedettyä todelliseen Itseemme jossakin inkarnaatiossamme.

Sitten olemme luoja, aistinten valtiaita, jotka tietoisesti kykenevät muokkaamaan ainetta, henkisten tarkoitusten eteenpäinviemiseksi. Persoonallisuuksina, kun vielä olemme tietämättömyyden vallassa, aine vielä vie meitä.

Kolme salia

Teoksessa mainitaan kolme salia, jotka vaivojen kautta johtavat kolmen tilan kautta neljänteen ja sieltä seitsemään maailmaan. Kolme salia käsittää ns. puhdistuksen tien, jonka jälkeen alkaa varsinainen vihkimysten tie.

Ensimmäinen sali on tietämättömyys ja kuten kirja toteaa: ”Jos tahdot turvallisesti käydä läpi ensimmäisen salin, älä salli mielesi erehtyä pitämään siinä palavia himon tulia elämän päivänpaisteena.

Toinen Sali on oppimisen sali ja jos tahdot turvallisesti käydä toisen salin kautta, niin älä pysähdy sen huumaavien kukkien tuoksua hengittämään. Jos tahdot vapautua karman

kahleista, älä etsi opettajaasi noista harhan seuduista.

Viisaat eivät viihdy aistinten ilotantereilla. Viisaat eivät kuuntele sulosointuisia harhan ääniä. Etsi häntä, joka on sinut synnyttävä. Viisauden saliin, siihen, joka on takana, missä kaikki varjot ovat tuntemattomia ja missä totuuden valo loistaa himmentymättömällä kirkkaudella.”

Mainitaan, että opittuasi oman tietämättömyytesi, pakene oppimisen salista, ja jos Viisauden salin kautta tahdot päästä autuuden asunnoille, oppilas, sulje tiiviisti aistimesi suurelta julmalta eristyksen harhaopilta, joka vieroittaa sinut muista.

Ensimmäinen salin voisi tiivistää Jeesuksen sanoihin rikkaalle nuorukaiselle: ”Mene ja myy mitä sinulla on, anna köyhille ja seuraa minua.” Elämän asenne tämän salin läpäisemiseksi on oleva se, etten mitään kaipaa täältä fyysisestä maailmasta. Ei kiinnitetä aistimia minkään aineellisen, materiaalisen saamiseksi tai omistamiseksi.

Toisen salin, oppimisen salin oppi on oman tietämättömyyden oppiminen monissa tunnepitoisissa kriisessä. Tässä salissa opitaan kokemalla ns. hyviä ja huonoja tunteita ja ajattelemalla niiden tuomaa opetusta, joka on omaksuttava elämänviisaudeksi. Saadaan ymmärrys niin kirkkaaksi, että ei koeta negatiivisia tunteita pahaksi ja vältettäväksi asiaksi, niin kuin meillä yleensä on tapana kokea, vaan että ne opettavat meitä vapautumaan kärsimyksen pelosta. Samoin emme enää kaipaa ja etsi tunne-elämäämme onnen tunteita.

Koemmepa sitten tunne-elämässä negatiivisia tai positiivisia tunteita ne ovat meidän opettajiamme, ja opimme seisomaan tyynenä ja katsomaan ulkopuolisena omaa kuvaamme. Tässä opimme Jeesuksen opettaman näkemys, että mitään pahaa ei todellisuudessa ole olemassa.

On vain meidän luomamme ja ylläpitämämme harhakuva siitä, että kosmoksessa olisi pahaa. Kun irtaudumme omasta tunnepitoisesta suhtautumisesta itseemme ja ympäröivään maailmaan voimme astua viisauden salin kirkkauteen, jossa ei ole oman harhamme luomia varjoja.

Tietysti tämä pahan ymmärtämisen ja sen vastustamattomuuden oppi, nimenomaan sen kautta, että oppii näkemään, että sitä todellisuutena ei ole olemassa, on pitkä oppiläksy. On vain ajallisesti ymmärrettynä se paha, minkä itse luomme yksilönä ja ihmiskuntana.

Meidän on opittava astumaan ulkopuolelle omaa tunne-elämäämme, katselemaan sitä objektiivisesti ja nähden kuinka se tuottaa ristiriitaa ja harhaa, jos koemme olevamme vain tämä minä, jonka on oltava onnellinen.

On selvästi nähtävä, että nimenomaan tämä erillinen minä, persoonallisuus on vain sitä varten, että se kokisi ja oppisi täällä fyysisellä tasolla, kun puhutaan tunne-elämästä, keskittämään tunne-elämänsä yhteen tunteeseen, rakkauden tunteeseen muita kohtaan. Harhaa on kaipaus omaan onneen, se tuo mukanaan ennemmin tai myöhemmin kärsimyksen. Vapaus tulee sitä kautta, ettei tarvitse ajatella itseään ja omaa onneaan.

Viisauden salin opetushan on sulkea aistimet tiiviisti julmalta eristyksen harhaopilta, joka vieroittaa meidät muista. Usein me ihmiset rakennamme muureja itsemme ja toisten väliin. Koemme vaistomaisesti sen ryhmän mihin kuulumme jotenkin paremmaksi kuin muut. Kansakunnat, rodut, sukupuolet ja monet eri ryhmittymät, joilla jaottelemme ja erotamme itsemme muista.

Mutta ainahan me olemme jonkin rajoituksen, illuusion alaisia. Kun olemme oppineet irrottautumaan tunne-elämän illuusioista, edessämme ovat mentaalialueen illuusiot ja rajoitukset. Sanotaan, että Mestaritkin, jotka ovat ottaneet viidennen vihkimyksen (A.Bailey: Säteet ja vihkimykset), ovat vielä sen mentaalisen rajoituksen alaisia, joka rajaa heidät tämän aurinkokunnan piiriin.

Vasta kuudennessa Tsoohanin vihkimyksessä hekin vapautuvat tästä viimeisestä mentaalisesta rajoituksesta ja ovat vapaat tämän aurinkokunnan piiristä. Ja voivat valita useammasta työmuodosta, joista suurin osa ei koske maapalvelun polkua. Joten sekin, mikä meille näyttää kaukaiselta päämäärältä on lähempää tarkasteltuna rajoitus.

Meillähän on tapana tunteellisesti pitää ihmiskunnan kehitystä jotenkin tärkeämpänä kuin muita kosmisia työlinjoja, mutta tämähän perustuu hyvin itsekeskeiseen näkemykseen omasta tärkeydestä kosmoksessa. Saattaa

hyvinkin näkökulma muuttua, kun kokonaisuus näkyy selvemmin.

Jos aikoo kulkea viisauden salin kautta, on hylättävä kerta kaikkiaan erillisyyden kokeminen (niissä rajoissa, jonka voi sen hetkisen mentaalisen rajoituksen alaisena tehdä), ei voi kokea itseään tai sitä ryhmää mihin kuuluu, jotenkin muita paremmaksi. On opittava sitomaan itsensä koko ihmiskuntaan ja sen henkiseen kehitykseen.

Pienenä yksityiskohtana voisi todeta, että kun on oppinut pitämään tunne-elämänsä rauhallisena ja tyynenä, olisi suhteellisen

helppo vetäytyä, jos siihen on taipumusta, omiin mystisiin mietiskelyihinsä. Unohetaan velvollisuutensa muita kohtaan.

Nykypäivänä kylä tuodaan selkeästi esiin tuollaisen suhtautumisen

julmuus ja lyhytnäköisyys, että vaikeaa on sivuuttaa universaalia näkökantaa asiaan, jos on todella tosissaan. Mutta jos motiivina on oma persoonallinen onni ja rauha, saattaa viehättyä omaan rauhaan vetäytymisestä.

Kuitenkin jos ihminen on kontaktissa korkeampaan minäänsä, hiljaisuuteen vetäytyminen tuo energiaa ja voimia ulkoiseen toimintaan, jolloin aktiivisuus ulospäin ja vetäytyminen sisäänpäin pysyvät tasapainossa. Kumpikin tukee toisiaan kultaisella keskitiellä.

Mietiskely hiljaisuudessa

Kun kuljetaan tiellä, joka hiljentää persoonallisuuden moninaiset äänet, tekee se ihmisestä mentaalisen, tietoisuus on keskittynyt pääsääntöisesti mentaaliprinsippiin. Se ei ole sinne tänne poukkoileva, vaan tyyneys vallitsee mentaalissa.

Kun mentaali alkaa olla aistien reagoimisista vapaa, on mahdollista kuulla hiljaisuuden neuvoja, mitä tulee henkisen elämän suhteen. Materiaalisessa maailmassa on omat lakinsa, joita me persoonallisina olentoina noudatamme. Hiljaisuuden neuvot eivät koske materiaalisen maailman järjestelemistä ja siinä onnen saavuttamista, vaan sitä mitä me henkiolentoina olemme kutsuttu tekemään.

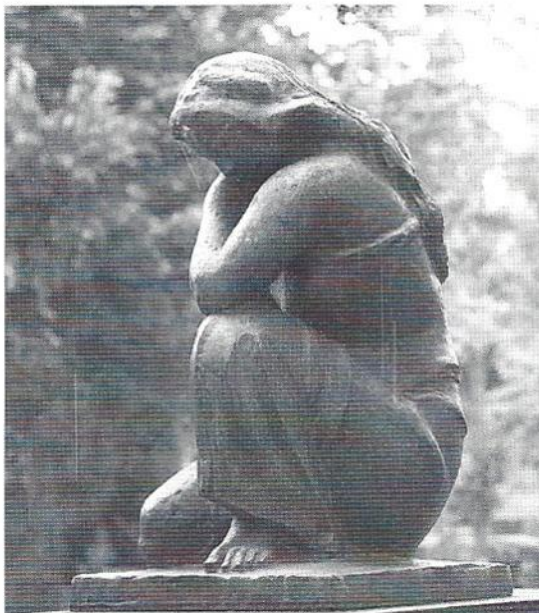
Kuten tiedämme, emme ulkoisesti voi matkia ketään suurta hengen yksilöä. Meidän on luotettava sisäiseen kuulemiseemme ja uskallettava kulkea ja luoda oma tiemme henkiolentoina. Kukaan elävä tai kuollut henkinen opettaja ei voi olla esikuvamme, jonka elämää yrittäisimme ulkoisesti kopioida. Heidän kunnioittaminen ja heidän henkisen opetuksen sisäistäminen ja sisäisesti käytäntöön laittaminen sen sijaan tekee meistä henkisesti itsenäisiä.

Meidän on hiljaisuudessa eroteltava epätosi todesta ja harjoitettava erottelukykä, jotta voimme muokata elämämme hengen kuiskeiden periaatteiden mukaiseksi, luopuen jatkuvasti kaikesta epätodesta yhä korkeampaan ihanteeseen katsoen.

Toisaalta kaikki puhe ja kirjallinen esittäminen, mitä hiljaisuuden ääni on, on hieman ontuvaa, koska se todellisuudessa perustuu kokemukseen ja jokaisen pitää itse kokea se ymmärtääkseen mitä se on.

Jeesuskin oli hiljaa, kun Pilatus kysyi häneltä: ”Mikä totuus on?” Ervast mainitsee jossain, että hän varmaan olisi siinä kohden pitänyt pitkän esitelmän aiheesta. Eli voimme vain viitata tiehen, joka sinne vie ja meidän on jokaisen itse omakohtaisesti selvitettävä kaikki elämän mysteerit.

Tämä on aihe, joka vaatii jo vakavaa meditaatioelämää. Yleisesti voi todeta, että kun on oppinut irrottamaan mieltä aistikohteista ja on kiinnittänyt mieltä valitsemaansa kohteeseen, niin sen jälkeen voi alkaa antautua hiljaisuudelle. Tämä prosessi voi olla hyvin pitkä tai lyhyt, riippuen menneisyydestämme, kuinka paljon menneisyydessä olemme harjaantuneet mielemme voittamisessa.

Etsivä löytää itselleen sopivan mietiskelymetodin, millä oppii tuntemaan todellista itseään. Otan tähän muutamia, joihin olen jollain lailla tutustunut.

Ervastin käsitys Isä meidän rukouksesta on yksi. Siinä persoonallisuus opetetaan suhtautumaan kärsimyksen suurena siunauksena, opettajana. Hänen sanoillaan: ”Mitä me täällä tietämättömyydessä tavallisesti kutsumme pahaksi, on hyvää,

joka tulee meille karman järjen ja rakkau-
den lain mukaan, joka kasvattaa meitä.”

Se tuo sen ymmärryksen elämäämme, että kaikki, mitä elämässämme kohtaamme on ehdottomasti hyvää ja näin hiljentää mielemme kapinoinnin ja jatkuvan oikeuden vaatimuksen. Kun sitä tehdään päivittäin meditaatiossa, niin mieli automaattisesti hiljenee ja sen jälkeen voidaan antautua hiljaisuudelle. Vaikka meditaatiossa saatetaan kyetä ajoittaiseen hiljaisuuteen, on pitkä tie saattaa se myös koskemaan koko päivittäistä elämän aluetta.

Paul Brunton myös esittää yhden tavan lähestyä aihetta. Siinä kun persoonallisuus on analysoitu ja ymmärretty mitä Minä ei ole, asetetaan kysymys, kuka minä olen? Kun sitä on kaikilla tavoin älyllisesti tutkittu, luovutaan kaikesta analysoinnista ja antaudutaan hiljaisuudelle. Jos ajatuksia herää, katsellaan niitä ulkopuolisina ja annetaan niiden sammuttua. Voidaan myös käyttää avuksi kahden ajatuksen välissä olevaa hiljaisuutta pyrkien laajentamaan sen vaikutusta. Kaikki tähtää mielen analysoinnista luopumiseen, jotta kykenisi vaipumaan yhä syvemmälle hiljaisuuden tilaan, josta todellinen Minämme on löydettävissä.

Baileyn kirjassa Säteet ja vihkimykset mainittu mietiskelymetodi lähtee siitä perustilasta, jossa persoonallisuus ja korkeampi minä jo työskentelevät sopusoinnussa keskenään, ts. persoonallisuus on jo hiljennetty kuuntelemaan hengen kuiskeita. Ihminen seisoo jo suorakulmassa kolmioon nähden. Tämähän on se Pythagoraan väittämä: kahden kateetin neliöiden yhteenlaskettu summa on sama kuin hypotenuusan neliön summa. Tila, jossa ihminen

etsii ja kaipaa Jumalaa, totuutta koko olemuksellaan.

Persoonallisuus (pienemmän kateetin summa) ja korkeampi minä (suuremman kateetin summa) keskittyvät yksisuuntaisesti kohti monadia, henkistä kolmiotamme (hypotenuusan summa).

Tässä rakennetaan valon siltaa eli antakharana tai avataan väylää monadin valolle fyysisiin aivoihin. Visualisoidaan tämä kuvitteellinen valon silta, sillä konkreettisena todellisuutena sitä ei ole olemassa, ja kohdennetaan persoonallisuuden ja korkeamman minän voima ylöspäin tai sisäänpäin. Kunnes ajatukset hiljenevät ja aistitaan valoa, jonka jälkeen kaiutetaan sen säteen voiman sana, jonka alainen korkeampi minä on.

Jokainen voi tutustua itse tähän metodiin tuosta mainitusta kirjasta. Pelkistin sen tähän hyvin yksinkertaiseen muotoon.

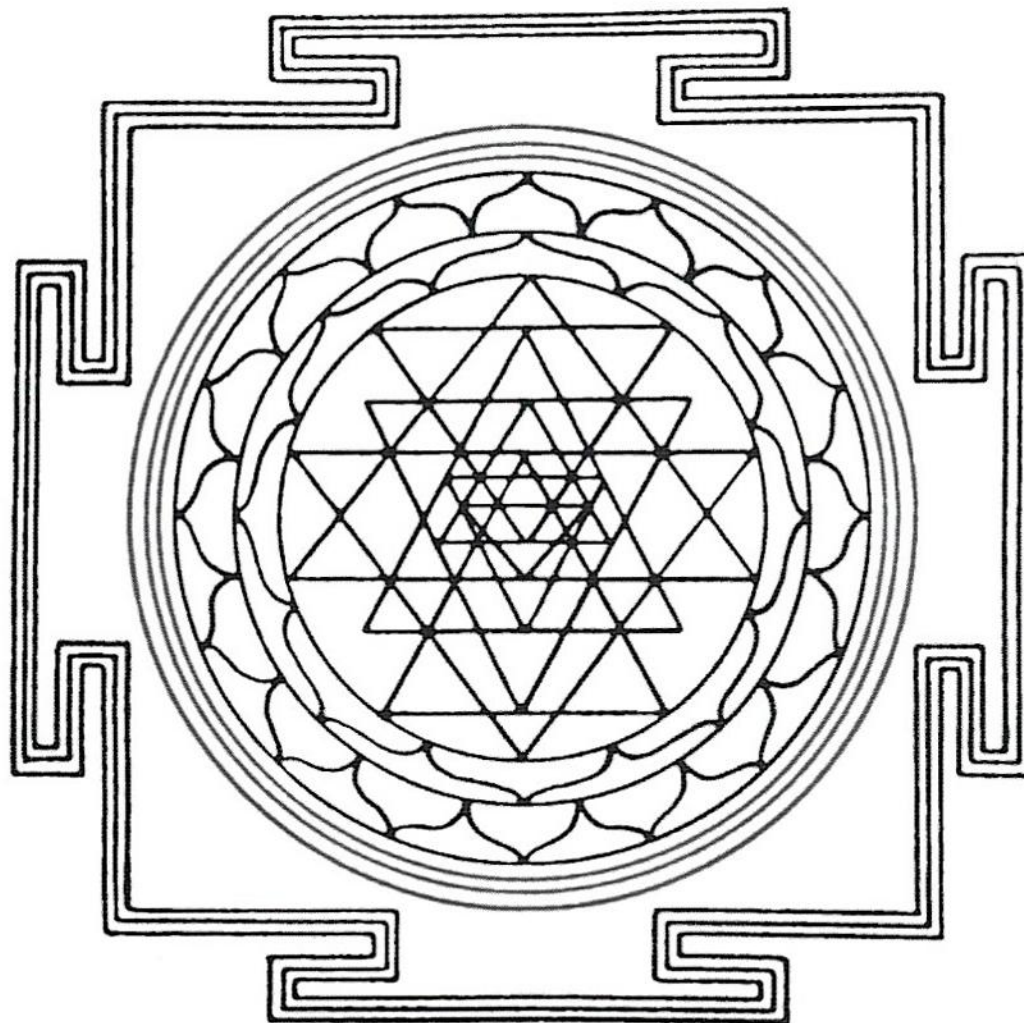
Tahdoin vain tuoda esille, että jos on vilpittömyyttä ja vakaata pyrkimystä kohti henkistä valoa, niin aivan varmasti jokainen löytää omimman metodin itselleen. Meillä on saatavissa monista kirjoituksista hyvinkin pitkälle osoittavia tienviittoja. Hiljaisuuden ääni on yksi näistä, sillä siinä kerrotaan tiestä ainakin Mestariasteen vihkimykseen saakka.

Ei tietysti sovi unohtaa, että kun tässä viittasin sisäiseen työskentelyyn, niin samanaikaisesti on toimittava aktiivisesti täällä ihmisten joukossa. Sillä sisäisen työskentelyn tarkoitus on saattaa meidät osallisiksi suuremmista energiaimpulsseista, vain jotta voisimme paremmin ja selkeämällä näkemyksellä palvella veljiämme.

Ulkoisen ja sisäisen työn täytyy kulkea tasapainossa keskenään, ettemme erehtyisi luulemaan, että nämä energiat olisivat sitä varten, että minä saavuttaisin vihkimyksen ja kokisin jotain yksilöllistä hurmiota. Ne ovat sitä varten, että niitä käytettäisiin edistämään ihmiskunnan nousua valoon. Ja niitä annetaan vai niille, jotka ovat peseytyneet hengen valossa riittävän puhtaiksi.

seura. Ja kuten tiedämme, menee monta ruumistusta, jälleensyntymää ennen kuin persoonallisuus ja sen käyttövälineet ovat riittävän puhtaita kyetäkseen vastaanottamaan niitä energioita, jotka mahdollistavat salatieteellisen tiedon. Siksi meidän on jatkuvasti kasvatettava itseämme eettisesti, luotava vakaa pohja, puhdas astia voidaksemme välittää noita energioita.

Ruusu-Ristin alkuperäinen nimi oli, Ruusu-Risti Suomen ensimmäinen salatieteellinen

Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain:

Iitti ° Pauli Loikala 040-838 1017
Jyväskylä ° Liilia Siiberg 050-911 1377
Kuopio ° Jouko Ikonen 050-341 8795
Oulu ° Vesa Raappana 044-2796393
Rovaniemi ° Marketta Mylläri 040-762 6454
Siilinjärvi ° Paula Monto 040-590 4918
Tampere ° Alpi Ikäheimonen puh. 0400 238769
Vihti ° Kauno Mannonen 040-761 3778

Ruusu-Ristin Helsingin yleisöesitelmät kevät 2014

Sunnuntaisin klo 12.00

Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki

Tammi- ja Helmikuu

- 26.1 Jarmo Anttila: Yhtä tyhjän kanssa
- 2.2 Jari Jokilehto: Rakas opettajani, kärsimys
- 9.2 Jukka Sarno: Maapallon tulevaisuus
- 23.2 Saara Lintera: Tiemme on yhteinen, kuvia Santiagon tieltä

Maaliskuu

- 2.3 Jarmo Ikola: Valaistuminen
- 9.3 Anita Johansson: Kristinuskon gnostinen perinne
- 16.3 Sauli Siekinen: Lohengrin ja kuningas Arthur-
mysteriivisaata keskiaikaisissa runoelmissa
- 23.3 Leena Rinkinen: Karma ja jälleensyntyminen
- 30.3 Marko Manninen: Sanan magia

Huhti- ja Toukokuu

- 6.4 Seppo Aalto: Pistis Sophia
(varauksella, varmistuu myöhemmin)
- 13.4 Raija Lemström: Henkinen elämänkaari
- 20.4 Pääsiäinen: Tarkempi ohjelma ilmoitetaan myöhemmin
- 27.4 Mikko Romppanen: Jumala
- 4.5 Matti Koskinen: Uudistuminen

ETSIJÄNPiIRI MAANANTAISIN KLO 18.00.

Alkaen 27.1, 10.2, 24.2, 10.3, 24.3, 7.4 ja 28.4.
Tiedustelut Esko Keitaanranta puh. 0504533691.
Käynti sivuovesta. Maksuton.

MEDITAATIO

Tiistaisin klo 19.30 ja sunnuntaisin klo 10.30.
Käynti sivuovesta. Maksuton.
Tiedustelut Jarmo Ikola puh. 0505111773.

Ruusu-Risti

Jyväskylän Temppeli kevät 2014

Aittokalliontie 3, 40400 Jyväskylä

Halssilankoulun pysäkki bussit 1,2,3

Toimintakalenteri

Sunnuntaisin tilaisuudet alkavat klo 13.00.

Tammikuu

26.1. Pirjo Aalto, Paranemisen avain, klo 13-15

2004 saatiin lopullisesti kartoitettua ihmisen geenistö ja huomattiin, että geenit voivat ilmentyä eri tavoin. Siitä alkanut solubiologian valtava kehitys on muuttanut käsityksen sairauksien syistä. Tiedostamaton stressi on solumuistissamme ja aiheuttaa immuunipuolustusjärjestelmän toiminnan heikkene- mistä ja siten fyysistä sairastumista. Luennon aikana tehdään yhdessä Paranemisen avain -harjoitus.

Maaliskuu

1.3. Kalevalan päivän kunniaksi Kauno Mannonen, klo 10-15

tulkitsen Kalevalan tekstin ”syntyjä syviä...”

kahvitauko 12-13

2.3. Kauno Mannonen, Suomen Uusi Huomen

23.3. Jarmo Anttila, Uudistuva ihminen, jälleensyntyminen ja kuolema

Huhtikuu

6.4. Leena Rinkinen, Karma ja jälleensyntyminen

Esitelmiin on vapaa pääsy, esitelmän jälkeen keskustelua kahvipöydässä.

LUKU- ja KESKUSTELUPIIRI

alkaen 15.01.2014 joka toinen keskiviikko klo. 18.00

Vetäjänä Pekka Kivikäs ja Terttu Wiio.

JOOGA

alkaen 15.01.2014 joka keskiviikko klo 16.10

oma matto mukaan, 3,00 € per kerta

Tiedustelut ohjaaja joogaopettaja Liilia Siibergiltä

puh. 050-9111377, llsbrg8@gmail.com

Ruusu-Risti Siilinjärvi kevät 2014

Siilinjärven luennot sunnuntaisin klo 12, Asematie 12

Toimintakalenteri

Tammikuu

- 19.1 Atma Kriya – esoteerinen joogameditaatiomenetelmä,
Oiva Solehmainen

Helmikuu

- 16.2. Oliko Jeesus gnostikko, Marja Halmetoja

Maaliskuu

- 16.3. Tiemme on yhteinen, kuvia Santiagon tieltä, Saara Lintera

Huhtikuu

- 13.4. Neljä elementtiä teosofian ja Tarot-korttien valossa,
Sampsa Kuukasjärvi

Toukokuu

- 11.5. Särkynyt ihmisyyys, Paula Ylä-Hokkala

Keskusteluillat parillisen viikon keskiviikkona klo 18.00 - 19.30

Kevään päätemana Jeesuksen jooga.

Oheiskirjoina voi lukea: Mauri Lehtovirta: Jeesuksen jooga

ja Pekka Ervast: Jeesuksen salakoulu

Keskusteluiltojen päivämäärät: 22.01, 05.02, 19.02, 05.03,
19.03, 02.04, 16.04, 29.4 huom. tiistai

Ruusu-Risti-ryhmän

Tampereen yleisöluennot kevät 2014

Sunnuntaisin klo 13.00

Vanha kirjastotalo, Keskustori 4

Tammikuu

26.1. Onnen salaisuus, Marja Halmetoja

Helmikuu

23.2. Rakas ystäväni kuolema, Jari Jokilehto

Maaliskuu

23.3. Näkökulmia tietoisuuden ylösnousemukseen, Jukka Sarno

Huhtikuu

13.4. Sammon ryöstö, Jarmo Anttila

Teemaillat

Keskiviikkoisin klo 17.00

15.1. 12.2. 12.3. ja 9.4.

Ruusu-Ristin toimitila, Pinninkatu 42 A 23

Uusi uskonpuhdistus?

”Itse tie on jo valtakunta.” (Mika Waltari, Valtakunnan salaisuus)

Johdanto

Eksegetiikan huippututkija, emeritusprofessori Heikki Räisänen tuo esille kuinka varhaisilla kristityillä oli varsin erilaisia näkemyksiä siitä, mitä kristinusko oikeastaan on ja mitkä ovat sen keskeiset opit (Räisänen, 2011). Alkukirkko oli siten aidosti moniääninen. Myöhemmin valtion kirkoksi muodostuneen kristinuskon opit saivat eku-meenisissa synodeissa eli kirkolliskokouksissa muotonsa; nykyisten kirkkojen näkökulmasta tätä prosessia kuvataan kamppailuna hereetikkoja eli harhaoppisia vastaan. Erityisesti katolinen kirkko näki paljon vaivaa heresioiden kitkemiseksi myös väkivalloin; tämän saivat kokea mm. erilaiset gnostilaiset virtaukset.

Martti Luther teki uskonpuhdistuksen, joka ainakin protestanttien mielestä toi esille kaiken oleellisen kristinuskosta: pelastuminen tapahtuu yksin armosta (sola gratia) ja uskosta (sola fide). Useimmat kirkot ovat sitä mieltä, että ilman uskoa Jeesuksen sijaissovitukseen pelastus ei ole mahdollinen, vaikka tekojen merkityksestä esiintyykin erilaisia tulkintoja. Lisäksi nykyiset valistuneet kristityt voivat sanoa, että ymmärrämme kristinuskoa paljon paremmin kuin varhaiset kristityt, koska käytössämme on kirkkojen 2000-vuotisen tradition lisäksi Raamatun tieteellinen tutkimus. Olisi siis perusteita ajatella, että oppi on jo

puhdas. Miksi uusi uskonpuhdistus olisi olleenkaan tarpeellinen? Teen vastakysymyksen. Onko kirkkojen käsitys kuolemanjälkeisistä tapahtumista tosi: odottaako ihmistä kuoleman jälkeen perimmiltään joko taivas tai ikuinen kadotus? Ruusuristiläisestä näkökulmasta vastaan tietenkin, että kyseinen käsitys on virheellinen (näin toki ajatellaan monessa muussakin maailmankatsomuksessa). Jos kirkkojen käsitys on näin keskeisessä asiassa virheellinen, uskonpuhdistus on erittäin tarpeellinen.

Ruusu-Ristin perustajajohtajan Pekka Ervastin (1875–1934; P. E.) ehkä keskeisin työ oli esoteerisen kristinuskon, erityisesti sen Vuorisaarnaan perustuvan etiikan esittäminen. Ajattelen, että P. E:n esittämät tulkinnat perustuivat hänen henkiseen kokemukseensa ja tietoonsa. Toisaalta teosofisen liikkeen perustaja Helena Blavatsky oli antanut teosofeille ohjeen puhdistaa oma uskontonsa. P. E:n työn voi nähdä juuri tältä kannalta jo 1800-luvun lopulta alkaen, vaikka hän varsinaisesti alkoi puhua uudesta uskonpuhdistuksesta vasta vuonna 1930. P. E. kuvasi asiaa seuraavasti (Ervast, 1986, s. 215): ”..tuleva tapahtuma [uskonpuhdistus] on kuin suuri elämänpyörä näkymättömissä, joka jo pyörii ja lähestymistään lähestyy.”

P.E. piti uskonpuhdistuksesta useita luentosarjoja, jotka myöhemmin toimitettiin kirjoiksi Kirkko-Ekleesia, Uusi uskonpuhdistus ja Ruusu-Ristin erikoistehtävä. Myös P. E:n ”joutsenlaulu”, Yhdysvalloissa kirjoitettu Suu-

ri Seikkailu, käsitteli kristinuskon uskonpuhdistusta. Voi hyvällä syyllä sanoa, että kyseessä oli P. E:n viimeisten vuosien merkittävin teema. Tämän kirjoituksen tarkoituksena onkin luonnehtia P. E:n esittämän uuden uskonpuhdistuksen ääriviivat ja sen jälkeen katsoa, onko nykyajassa mitään merkkejä uuden uskonpuhdistuksen ”suuren elonpyörän” vaikutuksesta. Tarkastelen tässä mielessä erityisesti dosentti Kari Kuulan Kotona kristinuskossa -teosta ja pastori Antti Kylliäisen ja emerituspiispa Wille Riekkisen ajatuksia Uskon kintereillä -kirjekokoelman pohjalta.

Uuden uskonpuhdistuksen ääriviivat P. E:n mukaan Martti Lutherin uskonpuhdistus sai alkunsa korkeasta rosenkreuttilaisesta inspiraatiosta, mutta Lutherin uskonpuhdistus jäi kesken. P. E. totesi, että kirkot käyvät ihmiskunnalle tarpeettomiksi, elleivät ne tahdo ottaa osaa uuteen uskonpuhdistukseen, joka tulee koskemaan enimmäkseen opillisia asioita. Uuden uskonpuhdistuksen keskeisiä kysymyksiä ovat oppi ikuisesta kadotuksesta ja se, mitä todella on kristinusko.

Nykyinen kristinusko pitää Vanhaa ja Uutta testamenttia Jumalan ilmoituksena. Tämä on kuitenkin ongelmallista, koska Jumala näytetään kovin erilaisena Vanhassa ja Uudessa testamentissa. Vanhan testamentin kostava Jahve julmine käskyineen (esimerkiksi kansanmurhat, tottelemattomien lasten kivittäminen ja homoseksuaalien tappaminen) ei voi mitenkään olla sama kuin Jeesuksen kaikkia rakastava Isä. P. E:n mukaan uudessa uskonpuhdistuksessa olisikin tehtävä selvä ero Vanhan ja Uuden testamentin välillä.

Toki Vanhassa testamentissa on paljon kaunistakin, mutta siinä on paljon sellaista, jota tuskin kukaan hyväksyisi ilman jumalalliseksi uskomaansa vakuutusta. Totean vielä, ettei kannata tehdä arviota juutalaisuudesta Vanhan testamentin ikävien puolien perusteella.

Kirkolliskokouksissa muotoiltiin nykyisen kristinopin perusteet. P. E:n kanta on tässä asiassa varsin jyrkkä: kirkolliskokouksissa syntyneet päätökset ovat syntyneet tietämättömyydestä; näin siitä huolimatta, että päätöslauselmat muotoiltiin alkusanoilla ”Pyhä Henki ja me olemme päättäneet”. Kirkolliskokousten dogmien sijasta olisi palattava Jeesus Kristuksen omaan opetukseen.

Kuten johdannossa todettiin, kuolemaa ja erityisesti ikuista kadotusta käsittelevien oppien osalta uskonpuhdistuksen tarve on erityisen suuri. Räikeimpänä tapauksena P. E. pitää joidenkin kirkkoisien ja myöhempienkin saarnaajien opetusta, jonka mukaan pelastuneiden uskovien autuus lisääntyy, kun he saavat nähdä kadotuksessa kärsivät sielut. Tämän ansiosta he kuulemma saavat huomata, kuinka suuri on Jumalan vanhurskaus (mm. Tuomas Akvinolainen argumentoi tähän tapaan Summa Theologia -teoksessaan). Mitä ikuisen kadotuksen tilalla sitten pitäisi opettaa? Kuten P. E. sanoo: mieluiten totuus; tosin tämän kirjoittaja ilman muuta myöntää, että totuuden tietäminen tässä asiassa on josain määrin kiistanalainen. Esitän seuraavassa lyhyen yhteenvedon kuolemasta ruusuristiläisen ajattelun näkökulmasta (mielestäni hyvin syvälinen ja monipuolinen esitys aiheesta löytyy P. E:n teoksesta Elämää kuoleman jälkeen).

Ihmisen elämä ei pääty fyysiseen kuolemaan, eikä hän nuku odottaen tuomiopäivää. Kuoleman prosessi on miltei poikkeuksetta ylevä kokemus, jossa ihminen käy objektiivisesti läpi elämänsä tapahtumat kirkkaan tietoisuuden tilassa. Tämän jälkeen ihminen yleensä nukahtaa ja herää kuolemanjälkeiseen elämään, jonka laatu riippuu eletyn elämän laadusta. Jossakin vaiheessa ihminen alkaa käydä läpi mennyttä elämäänsä lopusta alkuun päin. Tämä vaihe sisältää usein kärsimystä, koska ihmisen on luovuttava alemmasta itsestään, sen itsekkyydestä ja himoista. Uskonpuhdistuksen kannalta on tärkeää todeta, että kärsimys ei johdu uskosta tai sen puutteesta, vaan siitä millaisia ominaisuuksia ihmiseltä on jäänyt voittamatta elämänsä aikana. Kuolemanjälkeistä puhdistustilaa on nimetty kiirastuleksi – joskus myös helvetiksi – mutta se ei ole ikuinen tila. Tuskassa ihmisestä palaa pois kaikki eläimellisyys, vain inhimillisyys ja hyvä meissä jää jäljelle. Ihminen unohtaa kaiken huonon puhdistuessaan; hän tulee lapsen kaltaiseksi. Tämän jälkeen hän saa astua persoonalliseen taivaaseensa. Taivastila on ihmisen varsinainen kuolemanjälkeinen olotila, jossa ihminen saa kokea niin suurta onnea ja autuutta kuin hän vain kykenee kokemaan. Taivastilakin päättyy aikanaan, koska ihminen selvästi näkee, ettei hän ole saavuttanut täydellisen ihmisen – kristusihmisen – ihannetta. Taivastilaa seuraa karman lain mukainen uusi jälleensyntymä, joka on uusi tilaisuus yrittää uudelleen pyrkiä kohti täyttä ihmisyyttä.

Oppi Jumalan armosta lienee tärkein yksittäinen kristillinen oppi. Se on varsin helppo ymmärtää teologian valossa: armoa tarvitaan, jotta ihminen epätäydellisenä olentona välttyisi kadotukselta. Armo tulee ihmisen osaksi uskon kautta ja usein sanotaan, että täytyy

uskoa Jeesuksen sovitustyöhön ristillä. P. E. ei torju armon käsitettä, vaan pitää sitä hyvin syvänä ja todellisena. P. E:n mukaan se tarkoittaa autuutta ja iloa, jota ihminen voi kokea, kun hän pääsee osalliseksi Kosmillisen Kristuksen tajunnasta. Ruusuristiläisessä tulkinnassa tällä tarkoitetaan jumalallista tajuntaa, joka on kaiken olemassaolon takana ja joka pyrkii ilmenemään kaikissa elävissä olennoissa. Vanhan liiton aikana kristustajunnan saavuttaminen oli hyvin vaikean tien takana ja vain harvojen poikkeusyksilöiden saavutettavissa. Jeesuksen avaaman uuden tien ansios-ta jokainen ihminen voi saavuttaa sen.

P. E. tarkastelee uuden uskonpuhdistuksen yhteydessä oppia armonjärjestyksestä (ordo salutis), jota on opetettu luterilaisuuden piirissä, erityisesti pietismissä. Sen mukaan uskonelämä etenee tietyssä järjestyksessä. Armonjärjestyksen idea tunnetaan jo 1700-luvulta lähtien, ja sen vaiheita ovat kutsu, valaistuminen, kääntymys, vanhurskauttaminen, uudestisyntyminen, unio mystica ja uudistuminen (Pitkänen, 2013). Pietismissä on korostettu, että armonjärjestys voidaan kokea psykologisena prosessina ja havaita empiirisesti. Armonjärjestyksen vaiheiden lukumäärästä esiintyy vaihtelevia esityksiä. P. E. tarkastelee viittä vaihetta, jotka muodostavat pyhityksen tien:

- 1) kutsumus
- 2) mielenmuutos eli herääminen
- 3) vanhurskauttaminen
- 4) uudestisyntyminen
- 5) kirkastus.

P. E. toteaa, että tavallinen käsitys on, että uskossa ei ole mitään asteita. Näyttää siltä, että näin usein ajatellaan myös nykyaikana. Vaikka luterilaisen dogmatiikan pyhityksen

asteet ovat käytännössä identtiset P. E:n esittämän ruusuristiläisen tien "asteiden" kanssa, tulkinnat poikkeavat toisistaan melkoisesti. Pyhityksen tiellä on P. E:n mukaan keskeinen asema myös uudessa uskonpuhdistuksessa. Pyhityksen tien ensimmäisessä vaiheessa, kutsumuksessa, ihminen etsii totuutta. Tähän kuuluu P. E:n tulkinnassa se, että ihminen tutkii maailman uskontoja. Toisiin uskontoihin ("pakanoihin") suhtautuminen oli vielä viime vuosisadan alussa kristillisessä maailmassa alentuvaa ja vähättelevää. P. E:n mielestä kirkkojen on tunnustettava, että kaikki suuret uskonnot ovat arvokkaita. P. E. painottaakin, että tie Kristuksen ymmärtämiseen käy vain toisten uskontojen kautta (Ervast, 1987, Alkusana kolmanteen painokseen): "Täydellä syyllä voidaan sanoa, ettei kukaan tule Kristuksen luo, joka ei ole istunut Buddhan, Zarathustran y.m. viisaiden jalkojen juuressa. Kristityt tutkijat luulevat joskus kykenevänsä arvostelemaan – ja tuomitsemaan – toisia uskontoja ilman, että ovat niissä koko sielullaan eläneet. He erehtyvät, ja mikä pahinta on: he eivät tunne omaakaan mestariaan."

Ihminen saa toisessa vaiheessa, mielenmuutoksessa eli heräämisessä, nähdä Kosmillisen Kristuksen eli Jumalan Pojan salaisuuden aivan kuten Paavali Damaskoksen tiellä. Jumalan Poika on suuri Elämä kaiken näkyvän takana. Vasta heräämisen jälkeen ihmisestä tulee kristitty; sitä ennen hän on ollut kutsuttu totuudenetsijä, joka on etsinyt totuutta koko elämällään. Tämä elämällä etsiminen tarkoittaa tässä yhteydessä Jeesuksen Vuorisaarnan viiden elämänohjeen noudattamista, jotka lyhyesti lueteltuna ovat:

- 1) Älä suutu: ohjeen noudattaminen kasvattaa mielenrenteyttä ja hyvyttä.
- 2) Älä ole ajatuksissakaan epäpuhdas: ohjeen noudattaminen kasvattaa sydämen puhtautta.
- 3) Älä vanno, vaan ole aina rehellinen: ohjeen noudattaminen kasvattaa totuudellisuuteen sanoissa ja teoissa.
- 4) Älä vastusta pahaa ohjeen noudattaminen kasvattaa rauhanrakentajaksi.
- 5) Älä sodi, vaan rakasta kaikkia: ohjeen noudattaminen kasvattaa ihmiskunnan palvelijaksi.

Erityisen tärkeässä asemassa on neljännen käskyn eli pahanvastustamattomuuden hengen sisäistäminen. Symbolisessa romaanissaan Suuri seikkailu P. E. antaa tästä professori Batoryn sanoa (s. 201):

"Te tiedätte: pahan vastustamattomuuden käsky. Se on kulmakivi... Tulkoon pyrkijä mistä uskonnosta tahansa, – jos hän ymmärtää ihmisen oikean suhteen pahaan, hän on tiellä Kristuksen luo, vaikk'ei olisi koskaan kuullut puhuttavan kristinuskosta."

Tämä ei tarkoita sitä, että ihmisen pitäisi olla täydellinen saavuttaakseen heräämisen eli nähdäkseen Jumalan Pojan salaisuuden. P. E:n mukaan ihminen ei voi tulla täydelliseksi ilman Kristusta; tässä on samankaltaisuutta kirkkojen opetuksen kanssa. Tosin ruusuristiläisessä ajattelussa Kristus eli Jumalan Poika ei ole sama kuin Jeesus. Jeesus oli ensimmäinen ihminen, jossa Jumalan Poika inkarnoitui täydellisesti. Jokainen ihminen on sisimmässä Itsessään Jumalan Poika, osa Kosmillisen Kristuksen ikuista elämää.

Kolmantena vaiheena on vanhurskauttaminen, joka tapahtuu pistiksen eli uskon kautta. Siis jälleen P. E. näyttää esittävän asian

samalla tavalla kuin kirkot. P. E. ei kuitenkaan tarkoita pistis-uskolla joidenkin opinkappaleiden totena pitämistä, vaan usko on heränneen ihmisen elämää Kosmillisen Kristuksen läheisyydessä. Toiselta kannalta katsottuna usko on korkeamman minän heräämisestä seurannut henkinen kyky tai ominaisuus.

Seuratessaan Vuorisaarnaa vanhurskauttamisen tiellä ihminen ei keskity ajattelemaan, että hänen täytyisi persoonallisuutena loistaa ja saavuttaa hyveitä: ”minun asiani on vain yhtä mittaa kulkea Jeesuksen Kristuksen jäljessä, aina väsymättä” (Ervast, 1953). Kyseessä ei ole siis persoonallisuuden korottamisen tie, vaan persoonan kannalta luopumisen tie.

Kun ihminen on kulkenut vanhurskauttamisen tiellä tiettyyn mittaansa saakka, hänessä tapahtuu uudestisyntyminen (neljäs vaihe), jonka jälkeen hänessä elää Jumalan Poika. Paavalin sanoin: ”... ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa” (Gal 2:20). P. E. vertaa uudestisyntymistä Jeesuksen kastekokemukseen, joka avaa tien kirkastuksen vuorelle. Pyhityksen viides vaihe eli kirkastus on Kristuksen kaltaiseksi tulemistä; se on myös kirkastusta samaan tietoon, joka Kristuksella on. Pyhityksen tien kuvailu päättyy kirkastukseen; toki kristusihmisen tie jatkuu kirkastuksen jälkeen, kuten Uuden testamentin tapahtumista voidaan päätellä.

Tarkastelen seuraavaksi merkkejä P. E:n esittämästä uskonpuhdistuksesta Suomen luterilaisessa kirkossa.

Kotona kristinuskossa

Pastori, Uuden testamentin eksegetiikan dosentti Kari Kuula on uskonpuhdistuksen kan-

nalta hyvin kiinnostava kristillinen teologi. Hänen kirjansa Kotona kristinuskossa sisältää paljon asioita, jotka ovat tämän artikkelin näkökulmasta relevantteja. Otan esille muutamia teemoja, jotka ovat P. E:n esittämän uuden uskonpuhdistuksen ääriviivojen kannalta tärkeitä. Suosittelen, että kiinnostunut lukija perehtyy itse kirjaan tarkemmin.

Kuula tarkastelee kirjan alkupuolella suuria uskontoja. Hän hyväksyy lähtökohdaksi sen, että uskontoja on syytä tarkastella suopeasti ja uskoa niistä hyvää. Kunkin uskonnon olemus paljastuu parhaiten silloin, kun kiinnitetään huomio sen parhaisiin edustajiin, ihanteisiin ja oppeihin. Kuula esittää, että ”maailmanuskonnoissa on totuuden säteitä ja siemeniä”. Toisten uskonnon esikuvallisista ihmisistä hän toteaa, että jotkut heistä ”ovat päässeet poikkeuksellisiin syvyyksiin jumalatietoisuudessaan” ja he ”ovat yltäneet etiikan ja rakkauden suurtekoihin”. Kuula kertoo näkevänsä kaikki ihmiset veljinään ja sisarinaan myös uskonnollisessa mielessä. Nämä ovat mielestäni aitoon kunnioitukseen perustuvia lähtökohtia; juuri sellaisia, joita P. E. esittää sata vuotta aikaisemmin. Tähän liittyen suosittelen tutustumaan myös suuria uskontoja käsitteleviin koulukirjoihin, joiden lähtökohdana on neutraali uskontotieteellinen tutkimus. Koulukirjojen tavoitteena on esittää asiat niin, että kunkin uskonnon harjoittaja voi hyväksyä esityksen. Suhtautuminen toisiin uskontoihin on muuttuneet huomattavasti parempaan suuntaan P. E:n ajoista.

Kuulan mukaan kristinuskko on inklusiivista: se sulkee sisäänsä kaikki ihmiset, myös ne, jotka eivät ole kristittyjä. Tätä Kuula perustelee sillä, että kaikilla ihmisillä on samanlainen

mahdollisuus hyvään elämään ja kyky elää yhteydessä korkeimpaan eli jumalkykyisyys. Näin ollen ei-kristitytkin voivat elää Jumalan yhteydessä ja saavuttaa ihmisyyden päämäärän. Kuula korostaa, että huomio ei ole hänen omaa keksintöänsä, vaan edustaa laajempaa 1900-luvulla alkanutta teologista kristinuskon ymmärrystä. Vastakkainen näkemys on eksklusismi, jonka mukaan tie taivaaseen avautuu vain turvaamalla Jeesus Kristukseen; tämä on se perinteinen kristinuskon tulkinta. Ehkä hieman yllättäen Kuula tuo esille, että selvimmin eksklusismin on torjunut katolinen kirkko, joka on monessa asiassa mieluummin vanhoillisuuden linnake kuin edistyksen airut. Monet protestantitkin ovat hyväksyneet inklusiivisen tulkinnan, mutta sitä ei ole vielä kovin selvästi saarnattu kansalle; Kuulan kirja on asiasta loistava poikkeus.

Kotona kristinuskossa sisältää kiinnostavaa pohdintaa kuolemasta ja pelastuksesta. Kuula kannattaa koulukuntaa, jossa korostetaan ihmiseksi kasvamisen prosessiluonnetta. Tässä katsantokannassa on epäuskottavaa ajatella, että ihminen tulisi kuoleman jälkeen välittömästi täydelliseksi; olisiko hän enää ollenkaan sama ihminen? Kyseessä on siten klassinen persoonallisuuden jatkuvuuden ongelma. Kuula kannattaa hengellistä traditiota, jonka mukaan kuolemanjälkeisessä elämässä ”kaikeilla eletyllä on merkitystä niin hyvässä kuin pahassa”. Tässä yhteydessä hän mainitsee kii-rastuliopin, jonka mukaan ihmisen on ensin puhdistuttava pahasta ja eheydyttävä, ennen kuin hän voi ottaa vastaan Jumalan läheisyyttä; tämä käsitys on täysin uuden uskonpuhdistuksen mukainen. Kuula suhtautuu varovaisen myönteisesti kirkkoisä Origeneen esittämään apokatastasis-oppiin eli oppiin kaiken

ennalleen palauttamisesta, jossa kaikki ihmiset ja koko luomakunta lopulta pelastuvat (Krohn, 1989, s. 115). Ikävä kyllä useimmat kristityt eivät (vielä) voi hyväksyä kaikkien pelastusta. Apokatastasis-oppi tuomittiinkin harhaopiksi Konstantinopolin toisessa kirkolliskokouksessa vuonna 553.

Kuula tarkastelee Raamattua kriittisesti, erityisesti tiettyjä Vanhan testamentin piirteitä. Hän pitää uhraamista, puhtautta, ruokia yms. tapoja ja säädöksiä esi-isiltä perittyinä maagistaikauskonnollisina tapoina, jotka eivät ole Jumalan varta vasten säätämiä. Vanha testamentti sisältää syvällisiä ja kauniita elämän-ohjeita, mutta myös epäinhimillisiä tapoja ja käytäntöjä. Kuulan mukaan Jumala ei ole antanut eikä määrännyt käskyjä esimerkiksi homoseksuaalien tappamiseen, orjuuden hyväksymiseen tai sukupuolten väliseen epätasa-arvon ylläpitämiseen. Kertomusta Kanaanin maan kansanmurhasta Kuula pitää esimerkkinä vanhatestamentillisen uskontradition raadollisuudesta, ja toisaalta epätotena sekä historiallisin että teologisin perustein. Jumala ei käske hyökkäyssotaan eikä kansanmurhaan.

Kuulan mukaan Vanha testamentti kuvaa Jumalan ihmisenkaltaiseksi langenneeksi despootiksi. Hän pitää masentavana sitä, kuinka kriittikittömästi kristikunta on suhtautunut kertomuksiin, joissa Jumala käskyy tappamaan harhaoppimiset tai tekemään muita kauheuksia. Vanhan testamentin lait ovat Kuulan tulkinnassa ihmisten tekemiä eikä niitä ole saneltu suoraan ylhäältä. Ne vain esitettiin Jumalan auktorisoimina. Kaikki Raamatusta löytyvä ei ole pyhää eikä totta, vaan ”ihmiset ovat projisoineet oman kovuutensa Raamatun sivuille”. Näyttää siltä, että Kuulan

Vanhaan testamenttiin kohdistama kritiikki on varsin yhdenmukainen P. E:n esittämän kritiikin kanssa.

Uskon kintereillä

Pastori Antti Kylliäinen herätti runsaasti huomiota julkaisemalla vuonna 1997 kirjan *Kaikki pääsevät taivaaseen – välttämättömiä korjauksia kristillisiin opinkohtiin*. Kylliäisen pääteesi kirjassa oli, että Jumalan rakkaus ja oppi ikuisesta kadotuksesta ovat sovittamattomassa ristiriidassa keskenään. Hän päätteli, että kaikkien on uskontoon, uskoon, ajatuksiin tai tekoihin katsomatta päästävä taivaaseen ja siten esitti, että luterilaisen kirkon oppia on muutettava. Hän tuli suoraan toteuttaneeksi P. E:n esittämää uutta uskonpuhdistusta sen kaikkein tärkeimmässä kohdassa. Koska Kylliäinen oli ja on edelleen luterilaisen kirkon pastori, hän joutui kirjansa teesien vuoksi tiukkoihin keskusteluihin piispansa kanssa. Mutta Kylliäinen ei ole antanut periksi: hän jatkaa rohkeasti ajatuksiensa esiintuomista piispa Wille Riekkisen (nykyisin emerituspiispa) kanssa käymässä kirjeenvaihtoon perustuvassa kirjassa *Uskon kintereillä*. Kirjassa on useita kiinnostavia ajatuksia liittyen uuteen uskonpuhdistukseen.

Mikä on Kylliäisen mielestä kirkon tehtävä? Se on ennen kaikkea palvella ihmisiä, jakaa armoa ja rakkautta jokaiselle tarvitsevalle, puolustaa heikkoja ja sorrettuja, lohduttaa murheellisia; lyhyesti sanottuna rakentaa Jumalan valtakunta maan päälle. Kylliäinen toteaa, että ellei kirkko kykene täyttämään paikkaansa, se käy tarpeettomaksi.

Kylliäinen ja Riekkinen pohtivat ihmistä ja

hänen suhdettaan pahaan. Kylliäinen esittää, ettei hän ole koskaan ajatellut ihmisen olevan paha, vaikka ihminen selvästi kykenee pahuuteen. Kylliäinen kiistää perinteisen luterilaisen opetuksen, jonka mukaan ihminen on läpeensä paha ja turmeltunut. Saatanaa hän pitää huonona pahuuden selityksenä. Riekkinen on samaa mieltä ja esittää, että usko Saatanaan persoonallisena pahana on defenssimekanismin tulos, yritys ulkoistaa ihmisessä itsessään oleva pahuus. Kuinka pahaan tulisi Riekkisen mielestä suhtautua? Pahuuden edessä ei tule antautua, vaan paha on mahdollista voittaa ja kääntää hyväksi hyvää tekemällä. Riekkinen vetoaa Vuorisaarnaan, jossa kehoitetaan rakastamaan myös vihamiestä. Riekkisen mukaan Vuorisaarna ”tunnustetaan tänäkin päivänä kaikkea ihmisyyttä koskeviksi huippuvaatimuksiksi, mutta niitä ei vielä kukaan toteuteta”. Kysymys Vuorisaarnan seuraamisesta kristityn elämän keskeisimpänä asiana lienee kuitenkin vaikea luterilaisessa teologiassa; uskoakseni asia on helpompi hyväksyä ortodoksisessa traditiossa (samoin kuin katolisessakin), jossa kilvoittelulla on tunnustettu asema.

Lutherin uskonpuhdistuksessa haluttiin päästä eroon katolisen kirkon keksimistä räikeistä opeista, joilla mm. oikeutettiin anekausa. Luther korosti Raamattua ainoana lähteenä (sola scriptura eli Raamattu on kirkon opin ainoa normi). Riekkinen ja Kylliäinen kyseenalaistavat tämän periaatteen riittävyyden: tarvitaan entistä enemmän omantunnon ääntä, järjen käyttöä ja elämänpuolelle asettumista (yhtenä konkreettisena esimerkkinä on asteittainen muutos, joka on tapahtunut kirkon suhtautumisessa homoseksuaalisuuteen). Akatemiaprofessori, kosmologi Kari Enqvist totesi tarkkanäköisesti kirjassaan *Uskomaton*

matka uskovien maailmaan, mihin raamatullisuuden korostaminen voi johtaa: näyttää kuin jotkut kristityt eivät itse asiassa uskoisi Jumalaan; sen sijaan heidän uskonsa kohdistuu Raamattuun ja sen kirjaimelliseen tulkintaan.

Riekkinenkin pohtii varsin myönteiseen sävyyn apokatastasis-oppia. Riekkinen esittää, että ilmeisesti apokatastasis-opin kieltäjien mielestä helvettiin menijöitä täytyy olla riittävän paljon. Hän jatkaa ironisesti: ”Jos meistä olisi kiinni, niin taivaaseen ei pääsisi juuri kukaan. Tai ainakin meitä olisi hirvittävän vähän!”

Epäilen, että jos Kylliäinen ja Riekkinen olisivat esittäneet ajatuksensa sata vuotta sitten, he olisivat menettäneet pappisoikeutensa. Joskus tuntuu siltä kuin Suomen luterilainen kirkko olisi tietyissä asioissa muuttunut niin paljon, että on vaikea edes tunnistaa vanhaa ja nykyistä kirkkoa samaksi. Uuden uskonpuhdistuksen kannalta muutos on ollut pääsääntöisesti hyvää.

Johtopäätöksiä

Uusi uskonpuhdistus on ajankohtainen ja se näyttää hiljalleen etenevän ainakin Suomen luterilaisen kirkon piirissä. Tällaisen vaikutelman saa, kun tutkii edellä esitettyjä kirkon ajattelijoita. Selvää muutosta on tapahtunut P. E:n ajoista monessa kysymyksessä: suhtautuminen toisiin uskontoihin on tullut huomattavasti veljellisemmäksi, Vanhan testamentin auktoriteetti ja kadotusoppi on kyseenalaistettu ja jopa Vuorisaarnan merkitystä on tuotu esiin. Samalla on todettava, että vaikka uudesta uskonpuhdistuksesta on

selviä merkkejä, ne eivät vielä kovin selvästi kuulu kirkkojen saarnastuoleista. Tässä suhteessa P. E:n ennustus näyttää osittain toteutuneen: jos kirkot eivät tahdo tehdä uutta uskonpuhdistusta, ne käyvät tarpeettomiksi. Ihmiset eroavat eri syistä kirkosta (joidenkin mielestä kirkko on liian konservatiivinen ja joidenkin mielestä se on liian liberaali), kirkossa kävijöiden määrä on vähentynyt ja rippikoulun käyminen on joillakin paikkakunnilla selvästi vähentynyt. Ihmiset äänes-tävät jaloillaan. Ehkä nykyihmiset ovat haluttomia sitoutumaan mihinkään kirkkoon tai henkiseen liikkeeseen (myös teosofisen liikkeen jäsenmäärä on P. E:n ajoista laskenut).

P. E. asetti uuden uskonpuhdistuksen Ruusu-Ristin erikoistehtäväksi. Olin silti pitkään ajatellut, että kirkkojen piirissä tapahtuva uusi uskonpuhdistus on mahdotonta. Kokemukseni on, että monet ruusuristiläiset ja teosofit ajattelevat, että kirkot ovat jo tiensä valinneet eikä niihin voi enää vaikuttaa. Esimerkiksi on hyvin vaikea nähdä, että kirkot omaksuisivat jälleensyntymisopin; sille ei ole oikein kristin-uskon itseymmärryksessä historiallista pohjaa. Jälleensyntymisoppi voi hyvinkin olla luonnon tosiasia kuten teosofia opettaa, mutta se on kirkkojen historiassa kuulunut ainoastaan harhaoppisiksi tuomittuihin gnostilaisiin virtauksiin. Sen sijaan oppi kaikkien pääsemisestä taivaaseen voisi olla kirkkojen ulottuvilla kuten erityisesti Kylliäisen esimerkki osoittaa.

On selvää, että kirkot eivät tule tekemään uutta uskonpuhdistusta vain sen vuoksi, että P. E. tai ruusuristiläiset niin toivovat P. E. kuitenkin toi esille, että uusi uskonpuhdistus on välttämätön ja sen inspiraatio on olemassa näkymättömässä maailmassa.

P. E:n keskeinen opetus oli, että ei ole olemassa muuta kristinuskoa kuin Jeesuksen seuraaminen. Uskon, että jotkut kristityt sisimmässään tietävät tämän oikeaksi varsinkin, jos he ovat astuneet pyhityksen tielle.

Lähteet

Enqvist, Kari (2012). Uskomaton matka uskovien maailmaan. WSOY.

Ervast, Pekka (1953). Uusi uskonpuhdistus. Ruusu-Risti. Saatavilla Internetistä osoitteesta <http://www.pekkaervast.net/teokset/default.html>

Ervast, Pekka (1978). Suuri seikkailu. Karisto. Saatavilla Internetistä osoitteesta <http://www.pekkaervast.net/teokset/default.html>

Ervast, Pekka (1987). Suuret uskonnot. Kristosofinen kirjallisuusseura ry. Saatavilla Internetistä osoitteesta <http://www.pekkaervast.net/teokset/default.html>

Ervast, Pekka (1986). Toimittajalta 3. Kristosofinen kirjallisuusseura ry. Saatavilla Internetistä osoitteesta <http://www.pekkaervast.net/teokset/default.html>

Ervast, Pekka (2003). Elämää kuoleman jälkeen. Ruusu-Ristin kirjallisuusseura ry. Saatavilla Internetistä osoitteesta <http://www.pekkaervast.net/teokset/default.html> (vuoden 1993 painos).

Jacobs, A.J. (2011). Raamatullinen vuosi. Nemo.

Krohn, Sven (1989). Ydinihminen. Arator.

Kuula, Kari (2006). Helvetin historia. Pohjalta pohjalle Homeroksesta Manaajaan. Kirjapaja.

Kuula, Kari (2012). Kotona kristinuskossa. Kirjapaja.

Kylliäinen, Antti (1997). Kaikki pääsevät taivaaseen: Välttämättömiä tarkistuksia kristillisiin opinkohtiin. Nemo.

Kylliäinen, Antti ja Riekkinen, Wille (2013). Uskon kintereillä. Art House.

Pitkänen, Jorma (2013). Fides directa - fides reflexa. Jonas Laguksen käsitys vanhurskauttavasta uskosta. Itä-Suomen yliopisto, Filosofinen tiedekunta, väitöskirja. Saatavilla Internetistä osoitteesta http://publications.uef.fi/pub/urn_isbn_978-952-61-1081-3/

Räisänen, Heikki (2011). Mitä varhaiset kristityt uskoivat. WSOY.

Savinainen, Antti (2012). Kuolemanraajatutkimus: tiede kohtaa Aikain Viisauden. Saatavilla Internetistä osoitteesta <http://www.teosofia.net/artikkelit/as-kuolemanraajatutkimus.htm>

Savinainen, Antti (2013). Lasten jälleensyntymismuistojen tieteellinen tutkimus. Saatavilla Internetistä osoitteesta <http://www.teosofia.net/> (Elokuun 2013 päivitys).

Toiviainen, Sakari (1988). Kuvasta kaltaisuuteen, via mystica Kallistos Waren mukaan. Ortodoksisen kulttuurin säätiön julkaisuja.

Eihwaz

Eihwaz riimu on puollustautumisen ja paha torjuvien voimien riimu, joka usein viittaa asioiden päättymiseen sekä luopumiseen, kun aika on täysi lopettamiselle.

Vanhentuneet ajatusmallit sekä pelkiksi velvollisuuksiksi muuttuneet tavat siirtyvät tekemään tilaa muutoksille ja uudelle kasvulle. Tarpeettomasta painolastista luopumiseen liittyy toisinaan turhaa katkeruutta, kun tarve pitää kiinni olemassa olevasta turvallisuudesta muodostuu suurimmaksi esteeksi muutoksen saavuttamiselle.

Nyt ilmenevien vaikeuksien ei kannata antaa estää matkaasi kohti valittua päämäärää, sillä suuntasi on selvä. Kun kohotat matkaasi vaikeuttavien tekijöiden ulkopuolelle, yllät entistä korkeammalle. Ota esimerkiksi tämä riimua symboloiva marjakuusi; Se säilyy vihreänä läpi kylmän talven odottaen kevään uutta syntymää ja taipuu painon alle kestäen rasituksen murtumatta.

Pyhä marjakuusi

ASTROLOGIAN HENKINEN PUOLI

Astrologia on elämän energioiden ilmentäjä, kosmisten voimien tulkit-sija. Se on ollut olemassa jo todella kauan ja on muun muassa Atlantiksella kanavoitu ihmisten mieliin. Astrologia tutkii ihmisen yhteyttä kosmokseen. Astrologiset energiat ilmenevät erilaisten energioiden vuorovaikutuksessa. Astrologia auttaa tunnistamaan kosmisten voimien vaikutusta ihmisessä. Tähtikarttamme on seuraus sielun suunnitelmasta, sisältäen karmamme.

Astrologisia koulukuntia on lukemattomia, eivätkä ne sulje pois toisiaan. Astrologia ilmenee käytännön tasolla fyysisessä todellisuudessa, sekä myös henkisellä tasolla ja eetteritasolla. On kaksi pääkoulukuntaa; trooppinen ja sideerinen. Trooppinen pohjautuu vuodenaikojen rytmiin ja käytetään pääosin länsimaissa. Sideerinen pohjautuu tähdistöihin, ja sitä käytetään pääosin Intiassa. Sideerinen astrologia ilmentää henkisempää näkemystä ottaen huomioon sielunvaelluksen ja karman. Trooppinen astrologia on keskittynyt enemmän käytännön elämään. Ennen kaikkea tämänkertaiseen elämään, mikä onkin luontaista länsimaiselle ajattelulle. Viime aikoina myös henkisempi näkökulma on saanut enemmän huomiota myös länsimaissa.

Astrologinen eläinrata on jaettu 12 merkkiin Oinaasta Kaloihin. Merkit on jaettu neljän

elementin mukaan; Tuli, Maa, Ilma ja Vesi. Tuli ilmentää elämänvoimaa, energiaa, intohimoa, impulsiivisuutta jne. Maa ilmentää käytännön elämää, Ilma ajattelua ja Vesi tunnetta. Löyhästi ajateltuna elementteihin liittyy myös neljä tasoa tai todellisuutta; Fyysinen, Eetteri, Astraali ja Mentaalitaso. Maamerkit Härkä, Neitsyt ja Kauris symboloivat luonnollisesti fyysistä todellisuutta. Tulimerkit Oinas, Leijona ja Jousimies symboloivat eetteritasoa. Vesimerkit Rapu, Skorpioni ja Kalat symboloivat astraalitasoa. Ilmamerkit Kaksonen, Vaaka ja Vesimies symboloivat mentaalitasoa.

Planeetat kertovat ihmisestä ja ympäröivästä maailmasta. Ne symboloivat erilaisia energioita. Myös planeetat ilmenevät eri tasoilla. Aurinko, Kuu, Merkurius, Venus ja Mars symboloivat ihmisen persoonallista tasoa. Jupiter ja Saturnus ilmenevät sosiaalis-yhteiskunnallisella tasolla. Uranus, Neptunus ja Pluto ilmenevät jo ns. näkymättömällä tasolla. Ne eivät juurikaan vaikuta jokapäiväiseen elämään elleivät ne korostu kartalla. Myös planeettojen väliset keskinäiset kulmat eli aspektit ovat olennainen osa astrologiaa. Ne kertovat energioiden harmonioista ja disharmonioista ihmisessä.

Yksi tärkeimmistä tekijöistä on nouseva merkki. Se määräytyy kellonajan mukaan.

Nousumerkki eli askendentti on kuin kellon viisari, joka kiertää kierroksen ympäri vuorokaudessa astrologisella kartalla. Askendentti on kartan aloituskohta. Siitä alkaen kartta jaetaan 12 huoneeseen, jotka ilmentävät sitä ympäristöä ja vaikutuspiiriä missä elämme.

Kaikki nämä huomioiden astrologinen kartta sisältää lukemattoman määrän informaatiota henkisessä ja fyysisessä mielessä. Sen monet yhdistelmät tarjoavat pohjattoman tulkintamahdollisuuden moniin eri vaihtoehtoihin. Pitkästi sielun kypsyys ja kokemus ratkaisevat minkä tien ihminen valitsee. Tietysti myös vapaalla tahdolla on merkitys.

Jouluilta

*Sumunen ilma vuorilla väikkyi, raskaasti pilvet käy,
hengittää kostee, suojanen tuuli
himmeäs männistös,
toki riemu lemmekäs
himmeydes hymyilee
kuin hääjuhla synkeäs yössä:
tullut on joulu-ilta.*

*Huoneesta loistaa valkeus hauska
vastahan kulkijan,
hedelmii vuoden ahkerast työstä
tornina seisoovi
pöytävaatteel valkeal
vierahille tarjona,
ja laattial kiiltävät oljet
leimues iltapystyn.*

*Pöydässä istuu asujat kaikki
huoneessa loistavas,
kellenkään määrää eteen ei panna
lahjoista taivahan;
kaikki yhtä ansainneet,
kaikki tässä vierahat;
ja koska he pöydästä käyvät,
pauhaavat jouluvirret.*

*Veisaavi nuori, veisaavi vanha,
kuultee hartaast laps;
Sionin juhlasta veisunsa kaikuu,
ihmeestä suurimmast,
sankarista seimessä Bethlehemin kaupungis
ja silmissä kyynel loistaa
kuullevalla lapsel.*

*Heikenee vihdoin valkean loiste,
virsi myös vaikenee,
äänettä kauvan istuvat kaikki
vakaasti miettien
tulisian hohtaes,
punahiilen himmetes;
ja lepohon käyvät he viimein
vuoteelle olkiselle.*

*Korkea juhla, ihana ilta
oljilla kultasil,
valossa valkeen, ilosen liekin
sumusen yösen kohdus!
Ken sua taitaa unohtaa?
Ken sun virttes kaikunaa?
Ken lapsukaist äitinsä helmas
vajassa Bethlehemin?*

Aleksis Kivi

Voiko elämänasennettaan muuttaa?

Olen puhunut tästä aiheesta Terveys + Hyvä olo -messuilla 12.11.2006

Otsikon kysymykseen vastaisin että kyllä minun mielestäni voi. Ihan ongelmitta se ei kuitenkaan aina suju. Ja näin on vaikkapa siksi, että ne, jotka kaikkein eniten hyötyisivät asenteen muuttamisesta eivät yleensä näe siihen syytä. On erittäin vaikeaa huomata, miten paljon hyvästä tai huonosta olostamme tosiaan riippuukin asenteista. Peräti 40 prosenttia sanovat jotkut asiantuntijat.

Missään nimessä ei ole tarkoitus ryhtyä moittimaan niitä, jotka elävät inhimillisesti ottaen niin vaikeissa oloissa, että asenteista puhuminen suorastaan loukkaa. Huonosti voivat kuitenkin usein myös ihmiset, joiden ulkoiset olot ovat perusteiltaan kunnossa.

Elämänasenne?

Elämänasenteella tarkoitan tässä ihan kirjaimellisesti suhtautumista Elämään, siihen suurempaan kokonaisuuteen, joka usein tuntuu kuin 'järjestävän' ihmisten kohdattavaksi yllätyksiä ja tapahtumia, joita ei olisi osannut ennakoida eikä ainakaan toivoa. Olen kirjoittanut sanan tahallani suurella alkukirjaimella erotukseksi siitä, mitä arkikielessä elämällä usein tarkoitetaan. Eli sitä normaalia arkista paikasta toiseen rientämistä, aikataulujen kanssa kilpajuoksua ja puurtamista töidemme parissa ja kaikkea mahdollista muutakin vielä. Jokin keskinäinen kytkös näillä kahdella asialla varmasti on. Vaikka emme yhteyden laatua tässä enempää pohtisikaan, olen havainnut, että

jos kykenemme kampeamaan suhdettamme Elämään edes hieman myönteisemmäksi, itse arkinen eläminenkin kyllä alkaa helpottua.

Kun joku on esimerkiksi käynyt lähellä kuoleman rajaa, hän on saattanut kokea joutuneensa yllättäen katsomaan elämäänsä ja arvostuksiaan täysin uudesta näkökulmasta. Mielessäni on pari esimerkkiä julkisuudesta. Taiteilija Vesa-Matti Loiri on kertonut omasta kokemuksestaan käynnistä kuoleman rajalla. Ja eturivin poliitikko Sauli Niinistö joutui taistelemaan hengestään Thaimaan tsunamin aikaan jouluna 2004. Kummankin lausunnoista voi lukea, että heidän on ollut mahdotonta kokea elämäänsä sen jälkeen enää entisellä tavalla. Meille muille asenteen muuttaminen kuitenkin tuntuu usein ylivoimaisen suurelta päämäärältä toteutettavaksi ihan noin vaan. Lisäksi se on tavoitteena perin etäinen ja filosofinen. Ei kai minun arkisella elämälläni voi olla juuri mitään tekemistä filosofioiden kanssa, ajatellaan.

Miksi muutosta tarvitaan.

Yleensä jo sen huomaaminen, että muutosta tarvitaan, vaatii paljon aikaa ja kipuilua. Tuntuu kuin iskisi päätään seinään, mikään ei suju, voimat valuvat hukkaan, sitä tuntee itsensä perin juurin väsyneeksi. Ja läheisemme ovat tosi ymmärtämättömiä vaatiessaan meiltä myönteisempää asennetta. Minun syytänikö kaikki onkin? Kyllä minun elämäni on ollut tosi kovaa. Helppoa kai sinun on puhua asenteista, kun sinulla on kaikki niin hyvin!

Mitä siihen sitten lisäisikään.

Ihmisen asenne elämäänsä on tunnepitoinen juttu. Itselle tyypillinen tapa poimia kohtaan asioista juuri tietyn sävyiset kokemukset on omaksuttu jo varhain. Tapamme tulkita kokemuksia on myös vakiintunut. Valitsemamme tulkinta liittyy kokemukset osaksi kokonaisuutta, josta muodostuu mielen sisäinen tarina siitä, kuka minä olen, ja mitä olen elämässäni kokenut. Koko minäkuva uhkaa särkyä, jos tätä tapaa pyrkii muuttamaan liian nopeasti.

Psykoterauttina toimiessani näin usein parhaaksi lähestyä asiaa lähtien niistä ihan yksittäisistä vaikeuksista, joita umpikujan joutunut, väsynyt ihminen joutuu kohtaamaan. Myös psyykkiset kivut vaativat ennen muuta lievittämistä ja voimien palautumista ennen kuin muuta jaksaa edes harkita.

Miten muutos tapahtuu.

Alussa mainittujen esimerkkien suuret, koko asianomaisten hengissä selviämistä uhkaavat käännökset vaikuttavat taatusti arvoihin ja asenteisiin juuri siksi, että niiden kokija saa rajusti ja äkkiarvaamatta uuden näkökulman elämänsä kokonaisuuteen. Asiat asettuvat aivan uusiin mittasuhteisiin toisiinsa nähden. Uusien näkökulmien löytäminen voi kuitenkin edistää myös pienin ja verkkaiseen tahtiin tapahtuvien sisäisten muutosten, jotka kohdistuvat ihmisen tapaan suhtautua tunteisiinsa. Kielteinen elämänsä asenne on jäykistymistä kielteisten tunteiden, esimerkiksi vihan, kaunan, katkeruuden, syyllisyyden tunteen tai häpeän valtaan. Harjoittelemalla voi pyrkiä purkamaan tällaisia jäykistymiä, koulia tunnesuhdettaan joustavammaksi.

Yksinkertainen ja tehokas harjoitus.

Olen suositellut tähän tarkoitukseen anteeksiannon säännöllistä harjoittamista, sillä se on tuntemistani keinoista yksinkertaisin ja tehokkuudessaan usein yllättävä. En tarkoita anteeksiantamista tavanomaisessa mielessä, eikä näkökulmani ole myöskään erityisen uskonnollinen, vaikkei uskomisen korkeampiin voimiin ole mitenkään pois suljettuaan. Luonnossa ja siinä vallitsevissa lainalaisuuksissa riittää ihmeteltävää. Vaikka tietty hartauden tunne syntyisikin näin suurten asioiden äärellä, ei niiden huomaamiseen ja kunnioittamiseen välttämättä tarvita uskontoja. Libanonilaisen filosofin sanoin olemme kaikki "Elämän kaipuun tyttäriä ja poikia" (Kahlil Gibran, kokoelmasta Mestarin sanoja, Profeetta, s. 858, Karisto 1993). Eli oma tulkintani hänen sanoistaan kertoo, että jostain meille tuntemattomista syistä nämä Elämän lainalaisuudet ovat synnyttäneet maapallolle ihmiseksi nimetyn elämän muodon. Sen pienen pieniä osia olemme kaikki, ihan tasavertaisesti. Ihmeellistä, kerrassaan.

Vaikuttaako harjoittelu?

Kun puhun tässä anteeksiannosta, ymmärrän sen eräänlaiseksi mielenterveyden kuntoharjoitteluksi, joka vähitellen, säännönmukaisesti harjoitettuna, työstää harjoittajansa tunnesuhdetta ja sen myötä näkemystä elämästä joustavampaan ja avarampaan suuntaan. Ohjeet harjoitteluun löytyvät täältä. Aiempaa avaraman elämännäkemyksen myötä tulee vähitellen mahdolliseksi nähdä kohdatut tilanteet entistä monipuolisemmin ja silloin on myös luontevaa alkaa tulkitakin niitä uudella tavalla.

Silloin tulee joskus uudelleen puntaroitavaksi koko aiempi kuva menneisyydestä ja sen ihmissuhteista. Tällaisia kuvauksia löytyy Tosisaan – kirjan esimerkkihenkilöiden kokemuksissa.

Onko Elämä ystävä vai vihollinen.

Edellä kaavaillun kehityskulun jossain käänteessä, viikkojen, vuosien, kenties vuosikymmenien kuluessa, joutuu lopulta kysymään tai ainakin olisi mielestäni aiheutta kysyä yksi peräti tärkeä kysymys: onko tuo Elämäksi kutsumani kokonaisuus minulle ystävä vai vihollinen?

Suosittelen vastauksen etsintään tiettyä tutkijan asennetta. Eli ehdotan varovaista, kysyvää oletusta: entäpä jos Elämä onkin ystävä? Jospa se 'tahtookin' minulle pääasiassa tai jopa pelkästään hyvää. Kenties olen tähän asti vai ymmärtänyt tilanteen väärin?

Vain ihminen, joka kykenee ajattelemaan riittävän joustavasti, kykenee asettamaan itselleen tällaisia tutkivaa mieltä vaativia kysymyksiä. Myönteisten vastausten löytämiseen tarvitaan myös paljon leikkimieltä ja mielikuvitusta. Ja juuri niitä ominaisuuksia anteeksiannon säännöllinen harjoittelu meille opettaa.

Anteeksiantoharjoitus

Kun odotat illalla sängyssä unen tuloa silmät suljettuina,
sano muutaman kerran hiljaa mielessäsi:

”Minä annan itselleni anteeksi.”

2 – 3 kertaa riittää.

Aivan kevyesti, kuin sanat tulisivat itsestään.

Jos tätä tehdessä mieleen tulee joku muu henkilö,
kuka tahansa, sano:

”Matti/Maija, minä annan sinulle anteeksi.”

Voit aloittaa jo tänään. Hyvää yötä, nuku hyvin!

<http://tuulikkisaaristo.fi>

Joululaulu lapsille

Mökit nukkuu lumiset,
nukkuu hankitanteret,
Tuikkii taivaan tähtivyö –
pyhä nyt on jouluyö.
Katso: valo välkähtää,
hanget kaikki kimmeltää,
yli vuoren, metsien
käy kuin välke siipien.
Se on jouluenkeli.
Herra hänet lähetti

kanssa joululahjojen
luokse pienten lapsien.
Vaikka häll' on kädessään
niikuin kuin kulkis kylvämään
ja hän kyllä kylvääkin,
mutta ihmismielihin.
Ei hän anna makeita,
eikä leikkikaluja,
niitä isä, äiti suo.

Mitä jouluengel' tuo?
Puhtahia aatteita,
kultaisia kuvia
Suomen lasten sydämiin,
mökkihin ja palatsiin.
Niitä hänen vakastaan
vapiseepi yli maan
niikuin pikku tähtiä –
eikö se oo ihmettä?

Mutta yhä kummempaa
viel' on mitä kerrotaan:
kulkiess' sen enkelin
lapsiks muuttuu vanhatkin.
Sitä et kai ymmärrä.
Kysy sitä äidiltä!
Sitten siunaa itsesi,
nuku – saapuu enkeli.

Eino Leino

Ruusu-Risti ry.
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
www.ruusuristi.fi

Johtaja
Jarmo Anttila
Papinmäentie 31, 00630 Helsinki
Puh. 040-516 8095
jarmo.anttila@saunalahti.fi

Varapuheenjohtaja
Kauno Mannonen
Räätälinkuja, 03400 Vihti
Puh. 040-761 03778

Sihteeri Jari Jokilehto
Nelikuja 4 F 16, 04220 Kerava
Puh. 044-341 3190
jari.jokilehto@gmail.com

Rahastonhoitaja
Leena Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
Puh. 040-5403249
Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut
Sampo FI8780001500059093

Kirjallisuusseuran johtaja
Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
puh. 050-3740633

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.
Sampo FI3380001500078689

Ruusu-Ristin Kukkarahasto
Nordea FI3210115000430458
Sinikka Ellilä, Antinmäenkatu 5, 06110
Porvoo, puh. 0400-615 872